

A JOGI KLASSZICIZMUS HANYATLÁSA ÉS A NEW DEAL FEJLŐDÉSE ALKOTMÁNYOSSÁG

Samuel R. Olken*

BEVEZETÉS

A New Deal-korszak alkotmányos forradalma nem volt sem gyors, sem pedig a politikai és kulturális külső nyomásra a szorongatott helyzetben lévő jogászok kiszámított válasza. A Legfelsőbb Bíróság gazdasági szabadsággal kapcsolatos alkotmányos joggyakorlatának átalakulása inkább evolúciós, mint forradalmi jellegű volt, és mind ~~terjedelmében~~ mind terjedelmében nem lineárisan zajlott. Bár az olyan külső tényezők, mint a progresszívebb bírák kinevezése 1925 és 1941 között, valamint a nagy gazdasági világválság katalizátorhatása jelentős elemei voltak ennek a joggyakorlati változásnak, a Bíróságnak a gazdasági magánügyek¹ állami szabályozásával szembeni engedékenyebb megközelítése elsősorban egy sor belső doktrinális fejlemény eredménye volt. Az elmúlt negyedszázadban történészek és jogtudósok vitatták ennek a jogtudományi változásnak a természetét és logikáját. A közel hetvenöt évvel ezelőtt történtek dekonstruálására vagy talán rekonstruálására tett erőfeszítések során a Lochner-korszak rendőrségi hatáskörökkel kapcsolatos joggyakorlatának jellemzőit is alaposan megvizsgálták.²

2014 Samuel R. Olken. Magánszemélyek és nonprofit intézmények oktatási célokra bármilyen formátumban, önköltségi áron vagy az alatti áron sokszorosíthatják és terjeszthetik e cikk másolatait, amennyiben minden egyes példányban feltüntetik a szerzőt, hivatkoznak a *Notre Dame Law Review*-ra, és a szerzői jogi közleményben feltüntetik ezt a rendelkezést.

* Professzor, The John Marshall Law School (Chicago, Illinois). Emlékére dr. Charles Epstein.

1 *Lásd pl. W. Coast Hotel Co. v. Parrish*, 300 U.S. 379, 381 (1937) (a mini- mum bérszabályozásnak az állami rendőrségi hatáskörök ésszerű gyakorlásaként történő jóváhagyása); *lásd még United States*, 300 U.S. 379, 381 (1937); *lásd még United States*, 300 U.S. 379, 381 (1937).

v. *Carolene Prods.*, 304 U.S. 144, 152-53 & n.4 (1938) (megjegyezve, hogy a Bíróság tiszteletben tartja a gazdasági szabályozást).

2 Valójában három Lochner-korszak volt, amelyek a *Lochner kontra New York*, 198 U.S. 45 (1905) ügy átható hatása miatt kapták ezt a nevet. A kezdeti Lochner-korszak 1897-től, amikor a Bíróság hivatalosan elismerte az anyagi jogi eljárást, a huszadik század első évtizedéig tartott; a második 1911-1923 között; a harmadik pedig 1923-tól az 1930-as évek közepéig, amikor a bírák kialakulóban lévő csekély többsége jelezte, hogy hajlandó eltérni a Lochner-féle előfeltevéstől. *Lásd David G. Bernstein, Lochner Era Revisionism, Revised: Lochner and the Origins of Fundamental Rights Constitutionalism*, GEO92. L.J. (2003)1,10 Ugyanakkor a *Lochner* előtti időszak, az 1870-1908 közötti időszak is rendkívül releváns, mivel a doktrínák a

Elektronikusan elérhető a következő címen: [http://ssrn.com/
abstract=2510555](http://ssrn.com/abstract=2510555)

Nem meglepő módon a magyarázatok széles skálája jelent meg, és nincs igazán egységes elmélet arról, hogy a Legfelsőbb Bíróság miért vagy hogyan változtatta meg a magángazdasági tevékenység állami ellenőrzésével kapcsolatos nézeteit.³ Még a változás tényleges időzítésével kapcsolatban is fennáll némi nézeteltérés.⁴

Érdekes módon a jogi klasszicizmusnak a Bíróság alkotmányos joggyakorlatának átalakulásában játszott szerepét némileg figyelmen kívül hagyták. Annak ellenére, hogy a klasszikus jogi gondolkodás nyilvánvalóan hozzájárult ehhez a jogtudományi változáshoz az elveinek erőzójával, ahogy a jogászok azon fáradoztak, hogy a New Deal-korszak problémáira alkalmazzák tanait - ami logikusan sok tudóst⁵ foglalkoztatott -, viszonylag kevés figyelmet fordítottak arra, hogy a jogi klasszicizmus egyes aspektusai valójában hogyan segítették elő a jogtudományi változást. Ez az elmozdulás olyan gondolkodási struktúrát és ideológiákat váltott ki, amelyek az alkotmányjogot az egész XIX. század végén és a XX. század elején áthatották. Az 1930-as évek végére a megosztott Bíróság rugalmasabb és pragmatikusabb megközelítést fogadott el az ökológiai magán-tevékenység állami szabályozásának alkotmányos korlátainak értékelésére, amely tudatos erőfeszítést tett az alkotmánynak a változó gazdasági körülményekre való alkalmazására, valamint a közhatalom és a magánjogok egyensúlyának megteremtésére. Ezt az átalakulást azonban részben a jogi klasszicizmus tartós befolyása alakította, mivel a bírák olyan időszakban küzdöttek a helyi ökológiai szabályozás paramétereivel, amikor a bírói felülvizsgálat szerepéről és az alkotmányos korlátozások természetéről alkotott feltevéseiket megkérdőjelezték. A jogi klasszicizmus és a New Deal alkotmányos adaptivitás megjelenése közötti kölcsönhatás vizsgálata a Legfelsőbb Bíróságon aláhúzza ennek a jogtudományi váltásnak az evolúciós jellegét és alapvetően belső jellemzőit.

---

az anyagi jogi eljárás, a szerződési szabadság, a kettős föderalizmus, valamint a magánjogok és az állami ellenőrzés közötti kettősség alakult ki.

3 *Lásd pl.* BARRY CUSHMAN, RETHINKING THE NEW DEAL COURT: THE STRUCTURE OF A CONSTITUTIONAL REVOLUTIONAL (1998) (a New Deal alkotmányos átalakulásának evolúciós aspektusait követve); HOWARD GILLMAN, THE CONSTITUTION BESIEGED: THE RISE AND DEMISE OF LOCHNER ERA POLICE POWERS JURISPRUDENCE (1993) (kiemelve a frakcióellenesség fennmaradását a 19. század végi és a 20. század eleji alkotmányos gondolkodásban); WILLIAM E. LEUCHTENBURG, THE SUPREME COURT REBORN: THE CONSTITUTIONAL REVOLUTIONAL IN THE AGE OF ROOSEVELT (1995) (külső politikai tényezőknél tulajdonítva a Hughes Court alkotmányos joggyakorlatában bekövetkezett változást).

4 *Lásd általában* CUSHMAN, *fenti* jegyzet (3a fokozatos változásokról); GILLMAN, *fenti* jegyzet (3hirtelenebb változások); BRUCE ACKERMAN, WE THE PEOPLE: TRANSFORMATIONS 255-382 (1998) (a New Deal forradalom katalizátorainak tárgyalása). Érdekes megfigyelés, hogy a New Deal forradalma nem ért véget az 1940-es évek beolvasztási vitáinak megoldásáig. *Lásd általában* Kurt T. Lash, *The Constitutional Convention of 1937: The Original Meaning of the New Jurisprudential Deal*, 70 *FORDHAM L. REV.* 459 (2001) (az inkorporációs doktrína születésének és fejlődésének feltárása).

5 *Lásd pl.* CUSHMAN, *Supra* note 3; GILLMAN, *Supra* note 3; G. EDWARD WHITE, THE CONSTITUTION AND THE NEW DEAL (2000). Ennek az átmenetnek egy ortodoxabb nézetét lásd ROBERT G. MCCLOSKEY, THE AMERICAN SUPREME COURT 67-120 (3d rev. ed. 2000) (a laissez-faire közgazdaságtan alkotmánybíráskodásra gyakorolt befolyásának növekedését és csökkenését tárgyalja).

Elektronikusan elérhető a következő címen: [http://ssrn.com/
abstract=2510555](http://ssrn.com/abstract=2510555)

Ez a cikk azt vizsgálja, hogy a klasszikus jogi gondolkodás néhány kiemelkedő jellemzője hogyan befolyásolta a Legfelsőbb Bíróság alkotmányos joggyakorlatának alakulását a New Deal-korszakban. A Bíróságnak a gazdasági szabadsággal kapcsolatos joggyakorlatára összpontosít az anyagi jogszerű eljárás összefüggésében. Bár a Bíróság kereskedelmi záradékkal kapcsolatos joggyakorlatában is hasonló fejlődési mintázat ment végbe, az alkotmányos fejlődés e területének vizsgálata meghaladja e cikk kereteit. Az I. rész áttekintést nyújt a jogi osztályozásról és annak a XIX. század végi és a XX. század eleji alkotmányjogra gyakorolt hatásáról. A következő rész a jogi klasszicizmus paradoxonát és esetleges hanyatlását vizsgálja. Az utolsó rész a jogi klasszicizmus és a New Deal alkotmányosságának fejlődése közötti kölcsönhatást elemzi.

I. A KLASSZIKUS JOGI GONDOLKODÁS ÉPÜLETE

A XIX. század végén és a XX. században az alkotmányjog elemzési és értelmezési keretének nagy részét a klasszikus jogi gondolkodásból merítette. A ⁶jogi klasszicizmus, amely tükrözi azt a felfogást, hogy "a jog az igazságosság és az erkölcsi rend egyetemes elveiből származik", inkább egy erősen konceptuális gondolkodási struktúraként működött, mint egységes elvek halmazaként, amelyben inkább az absztrakció, mint a ténybeli kontextus tájékoztatta az ítélkezést. A ⁷jogi klasszicizmus, amely lényegében egymást kiegészítő fogalmak kötege, a jog nagyrészt statikus felfogását tükrözte, amelyben a jogászok olyan bírónak tekintették magukat, akik absztrakt elveket használtak a hatalom határainak kijelölésére.⁸ A klasszikus jogászok deduktív érvelésen keresztül, és a politikai döntéshozataltól való nyílt elzárkózással arra törekedtek, hogy objektív és látszólag semleges módon alkalmazzák a jogot, amelyet inkább találtak, mintsem alkottak.⁹ A klasszikus bíráskodás alapkövei a "rögzített szabályok pártatlan alkalmazása"¹⁰ és nem a személyes bírói mérlegelés voltak.

6 WILLIAM M. WIECEK, A KLASSZIKUS JOGI GONDOLKODÁS ELVESZETT VILÁGA: LAW AND IDEOLOGY IN AMERICA, 1886-1937, 12. o. (1998). Annak ellenére, hogy a jogi klasszikusok kiemelkedő jelentőséget tulajdonítottak az élethez, szabadsághoz és tulajdonhoz való elidegeníthetetlen jogoknak, az ő jogtudományuk nem teljesen a természetjog alapult, amely a XIX. század végére inkább retorikai, mint gyakorlati szerepet kapott az ítélkezésben. Lásd Samuel R. Olken, *Justice George Sutherland and Economic Liberty: Constitutional Conservatism and the Problem of Factions*, 6 WM. & MARY BILL RTS. J. 1, 34 (1997); Stephen A. Siegel, *Historism in Late Nineteenth-Century Constitutional Thought*, 1990 WIS. L. REV. 1431, 1540-44 (azzal érvelve, hogy a történeti tudatosság, a szokás és a szokásjogi módszertan jellemezte a Lochner-korszak rendőrségi alkotmányos joggyakorlatát, nem pedig a természetes jogokra és a természetjogra való jogi támaszkodás).

7 Lásd WIECEK, *Supra* note 6, 4-14. o. (az osztályozott jogi gondolkodás alapvető jellemzőinek összefoglalása).

8 Lásd DUNCAN KENNEDY, THE RISE & FALL OF CLASSICAL LEGAL THOUGHT (392006).

9 Lásd *id.* 39. o. (a klasszikus bírakat "bíróként" jellemzi); WIECEK, *supra* note 6, 7, 12-13; Barry Cushman, *The Structure of Classical Public Law*, U75. CHI. L. REV. 1917,1929 (2008) (a KENNEDY, *supra* note 8. véleményét ismertetve).

10 Lásd WIECEK, *Supra* note at 6,13.

Elektronikusan elérhető a következő címen: [http://ssrn.com/
abstract=2510555](http://ssrn.com/abstract=2510555)

A. Formalizmus

Az a mód, ahogyan a klasszikus jogi gondolkodáson képzett jogászok az ügyeket eldöntötték, egy olyan integrált gondolkodási rendszer elszigetelt jellegét mutatta, amely a szabályok és a precedensek elsőbbségét hangsúlyozta, és a nem jogi adatokat irrelevánsnak tekintette a jogviták megoldásának feladata szempontjából. A jogi klasszicizmus elsődleges jellemzője volt, hogy követői milyen mértékben alkalmaztak kategorikus elemzési módot az olyan formális, elvont fogalmak támogatására, mint a szerződési szabadság és a kettős föderalizmus.

A formalizmus és a hozzá tartozó megkülönböztetési kategóriák lehetővé tették a klasszikus jogászok számára, hogy különbséget tegyenek az ökológiai szabályozás megengedett és nem megengedett típusai között az egyéni szabadság megőrzése érdekében. Például a Bíróság ragaszkodása ahhoz, hogy - az ellenkező gazdasági tények ellenére - az ipari termelés¹¹ és a mezőgazdasági művelés¹² megelőzte a kereskedelmet, az államközi kereskedelem formalista koncepcióját fejezte ki, amely a Bíróság kereskedelmi záradékkal kapcsolatos joggyakorlatát a XIX. század végén közel ötven éven át jellemezte. A formalizmus jellemezte a Bíróságnak a negyedik módosítás steril elemzését is a *polgárjogi ügyekben*¹³, valamint a *Plessy kontra Ferguson* ügyben.¹⁴ A bírói formalizmus a klasszikus jogi gondolkodás egy másik aspektusát is megerősítette: a kettős föderalizmus eszméjét, amely egyrészt korlátozta a szövetségi kormány¹⁵ szabályozási hatáskörét, másrészt megőrizte az államok fennmaradó hatáskörét a helyi ügyek szabályozására a közegészség, a közbiztonság, az erkölcs és a közjólét védelme érdekében feltételezett rendőrségi hatáskörükön belül.¹⁶

A jogi klasszicizmus prizmáján keresztül a jogászok értelmezték az államot, és annak rendelkezéseit alkalmazták a gazdasági magánügyek szabályozására vonatkozó kormányzati hatáskörök terjedelmével kapcsolatos vitákra. A klasszikus jogászok, akik óvakodtak a demokrata többség zsarnokságától és szkeptikusak voltak a politikai frakciókkal szemben, ragaszkodtak a köz- és a magánszféra közötti különbségtételhez, és a magántulajdon és a szerződéses jogok védelmezőinek tekintették magukat az osztályjogok áldozataitól.¹⁷ Az állami szabályozás semlegességével kapcsolatos állandó aggodalom áthatotta a klasszikus jogi gondolkodást a XIX. század végén és a XX. század elején, és áthatotta az alkotmányos dokumentumokat is.

11 *Lásd pl. Hammer v. Dagenhart*, 247 U.S. 251 (1918) (megállapítva, hogy a gyártás megelőzi a kereskedelmet); *United States v. E.C. Knight Co.*, 156 U.S. 1 (1895) (ugyanaz).

12 *Lásd pl. United States v. Butler*, 297 U.S. 1 (1936) (megállapítva, hogy a mezőgazdasági termelés nem kereskedelem).

13 109 U.S. 3 (1883) (amely kimondta, hogy a faji megkülönböztetés a magánszférában nem sérti a rabszolgaság tilalmának tizenharmadik kiegészítését, és nem minősül megengedhetetlen állami intézkedésnek a tizennegyedik kiegészítés értelmében).

14 163 U.S. (5371896) (a tizennegyedik módosítás hatályát a politikai egyenlőség kérdésére korlátozta, szemben a polgári jogokkal, miközben a fekete és fehér személyek közötti elkülönített, de egyenlő elhelyezés koncepciójára utalt).

15 *Lásd pl. E.C. Knight Co.*, 156 U.S. at 1 (a Sherman Antitrust Act alkalmazásának érvénytelenítése a cukorfinomítók ipari folyamatára).

16 *Lásd pl. Dagenhart*, 247 U.S., 251. o. (kifejtve, hogy a helyi munkavállalók munkaidejének és bérének szabályozása a Tizedik Alkotmánykiegészítés értelmében az államok fenntartott rendőrségi hatáskörébe tartozik).

17 *Lásd WHITE, fenti jegyzet*, 5,36-37., 168-6996., 225-27., 253-56. o.

a szerződési szabadság, az érintettségi doktrína és az anyagi jogi eljárás más aspektusai.¹⁸

B. Frakcióellenesség történelmi perspektívában

A politikai frakciókkal szembeni ellenszenv központi szerepet töltött be a klasszikus jogi gondolkodásban, amely a jog egyenlő működésének alapvető demokratikus értékét hangsúlyozta.¹⁹ Az alkotmányalkotók és az alkotmány korai értelmezői tisztában voltak azzal, hogy a kereskedelmi magánérdekek egy demokratikus köztársaságban mennyire sebezhetőek,²⁰ ezért az alkotmány szerkezeti és tartalmi összetevőit úgy értelmezték, mint amelyek elengedhetetlenek ahhoz, hogy meghiúsítsák az osztály- vagy részleges törvények veszélyeit, amelyeket egyesek érdekeinek a közjó rovására történő előmozdítása érdekében hoztak.²¹ Ez az elkötelezettség a gazdasági magánjogoknak az önkényes és ésszerűtlen közjogi beavatkozástól való megóvása iránt már régóta az angol-amerikai alkotmányos gondolkodás egyik alapköve volt. A tizenharmadik századi brit whig politikai reformerek az osztály- vagy részleges jogszabályokat a közjó szempontjából károsnak tartották,²² és James Madison²³ és Alexander Hamilton²⁴ is hasonlóan vélekedett a *The Federalist Papers*-ben.

A frakcióellenesség az amerikai alkotmányjogot is befolyásolta. John Marshall főbíró a tizenkilencedik század elején a szerződési záradékról szóló határozataiban megfogalmazta a szerzett jogok fogalmát, mint a politikai frakciók káros befolyásának megfékezésére szolgáló eszközt,²⁵ valamint a szövetségi igazságszolgáltatás szerepét a gazdasági magánjogok politikai frakciókkal szembeni védelmében.²⁶ Marshall utódja, Roger B. Taney szintén aggályosnak tartotta az osztályjogszabályokat. *Charles*

18 Lásd CUSHMAN, 3. lábjegyzet, 6., 86-88. o. Lásd általában GILLMAN, *supra* note 3 (a frakcióellenesség átható befolyását a Lochner-korszak rendőrségi hatáskörökkel kapcsolatos joggyakorlatára).

19 Lásd általában GILLMAN, *fenti* megjegyzés (3a frakcióellenességről).

20 Lásd Samuel R. Olken, *The Business of Expression: Sutherland bíró elfeledett első alkotmánymódosítási öröksége*, 10 WM. & MARY BILL RTS. J. (249,2002270); Olken, *supra* note at 6,11-13.

21 Lásd általában GILLMAN, *Supra* note 3; JENNIFER NEDELSKY, PRIVATE PROPERTY AND THE AZ AMERIKAI ALKOTMÁNYOSSÁG KORLÁTAI 3-7, 17-25, (32,1990153,161,208,211).

22 Lásd GORDON S. WOOD, THE CREATION OF THE AMERICAN REPUBLICAN, 1776-1787, 53-65. o. (1969).

23 Lásd általában THE FEDERALIST NO. 10 (James Madison) (a frakciók problémájának tárgyalása a demokratikus köztársaságban).

24 Lásd általában THE FEDERALIST NO. 78 (Alexander Hamilton) (a bírósági felülvizsgálatról, mint a politikai ágak korlátozásának lehetőségéről).

25 Lásd *pl.* Ogden v. Saunders, 25 U.S. (12 Wheat.) 213, 332-58 (1827) (Marshall, C.J., különvéleményt nyilvánított) (azt állítva, hogy egy New York-i törvény, amely engedélyezte az adósságok jövőbeli módosítását, alkotmányellenesen sértette a szerződéses jogokat); Dartmouth Coll. v. Woodward, U17.S. (4 Wheat.) (518,1819590,592) (a szerződési klauzula alkalmazása a társasági alapokmányokra); Sturges.

v. Crowninshield, U17.S. (4 Wheat.) 197-98122,185, (1819) (a szerződéses kötelezettségeket visszamenőlegesen módosító New York-i adósmentő törvény érvénytelenítése); Fletcher v. Peck, U10.S. (6 Cranch) 128-2987, (1810) (a földtámogatások törvényi visszavonásának érvénytelenítése).

26 Lásd *Fletcher*, U10.S. (6 Cranch) at (a szerződési klauzulát úgy 138értelmezi, mint egy eszközt, amely "megvédi ... a tulajdont a hirtelen és erős szenvedélyek hatásaitól,

amelyeknek az emberek ki vannak téve").

River Bridge ügyben ²⁷például Taney, a jacksonista demokrata Taney elutasította, hogy egy hídvállalat társasági szerződésébe burkolt monopóliumot olvasson bele, és helybenhagyta egy másik híd későbbi állami szerződését^{28,29}. Elutasítva azt az állítást, hogy egy politikai frakció arra törekedett, hogy az eredeti tulajdonost megfossza szerzett jogaitól egy második, konkurens hidat létrehozó osztályjogszabállyal, ³⁰Taney kifejtette, hogy az így kialakult gazdasági verseny valójában a közjót szolgálta.³¹

Ezt követően Thomas Cooley, michigani jogászprofesszor és az állam legfelsőbb bíróságának bírója az *Alkotmányos korlátozások* című nagy hatású értekezésében kifejtette, hogy a részleges törvények, amelyeket ő osztályjogszabályoknak is nevezett, sértik a tisztességes eljárás fogalmát, mivel a jogalkotó törvénytelen és ésszerűtlen törekvését jelentik arra, hogy egy csoportot mások kárára előnyökkel ruházzon fel.³² Taney-hez hasonlóan Cooley, aki szintén a jacksonista demokrata párti volt, a törvények egyenlő érvényesülésére törekedett, ³³és a helyi rendőrségi hatáskörök alkotmányos határaitól szóló fejtegetései a gazdasági magánügyek és a közhatalmi ellenőrzés közötti különbségtétel klasszikus jogi törekvését tükrözték. Az ő nézetei befolyásolták a tizenkilencedik század végi érdemi eljárás kialakulását is, mint a gazdasági magántevékenységek önkényesnek és ésszerűtlennek tartott szabályozással szembeni védelmének alkotmányos módszerét.

A jogi klasszikusok az Alkotmányt a kormányzati hatalom korlátozásaként értelmezték, hogy megőrizték az egyéni szabadságot, ³⁴különösen a szerződéskötés és a törvényes kereskedelmi vállalkozás szabadságát. Általában véve az ő alkotmányosságuk egy *laissez-faire* alkotmányosság volt³⁵, amely kevés kormányzati beavatkozást feltételezett a gazdasági magánügyekbe, kivéve a csalás és más károk megelőzésének szükségességét.³⁶ Az olyan részleges törvények, amelyek

27 Charles River Bridge kontra Warren Bridge, U36.S. (11 Pet.) (4201837).

28 Lásd Olken, *Supra* note, 6,17-20. o. (a jacksonista demokrácia és a Taney Bíróság tárgyalása).

29 Lásd *Charles River Bridge*, U36.S. (11 Pet.), 548-52. o.

30 Lásd *id.* 444-61. o. (Dutton, a tévedésben lévő felperesben lévő ügyvédjének érvelése); lásd még *id.* 608-45. o. (Story, J., különvéleményt nyilvánított).

31 Lásd *Charles River Bridge*, U36.S. (11 Pet.), 552-53. o.

32 Lásd THOMAS M. COOLEY, *A TREATISE ON THE CONSTITUTIONAL LIMITATIONS WHICH REST UPON THE LEGISLATIVE POWER OF THE STATES OF THE AMERICAN UNION* 3, 35-37, 54-55, 389-94 (Boston, Little, Brown & Co. 1868); lásd még *People ex rel. Detroit & Howell R.R. Co. v. Twp. Bd.*, Mich20. 452, 486-87 (1870).

33 Lásd Alan Jones, *Thomas M. Cooley és a "Laissez-Faire alkotmányosság": A Reconsideration*, 53 J. AM. HIST. 751, 752, 755-57, 759-64, 766-67, 770-71 (1967) (Cooley aggodalmainak tárgyalása az osztályjogszabályokkal kapcsolatban).

34 Lásd WIECEK, *supra* note 6, 10. o.; lásd még Samuel R. Olken, *Justice Sutherland Reconsidered*, 62 VAND. L. REV. 639, 655-78 (2009) (történelmi perspektívába helyezve George Sutherland bíró alkotmányos konzervativizmusát).

35 Lásd Michael Les Benedict, *Laissez-Faire és gazdasági szabadság: A Re-Evaluation of the Meaning and Origins of Laissez-Faire Constitutionalism*, 3 LAW & HIST. REV. 293, 291-98 (1985) (megkülönbözteti a *laissez-faire* alkotmányosságot, amely nem feltétlenül tükrözte a gazdaságelmélettel való előzetes foglalkozást, a *laissez-faire* gazdasági elmélettől).

36 Lásd *pl. McLean v. Arkansas*, 211 U.S. 539, 548-50 (1909) (érvelése szerint a szénbányások fizetését az átvizsgálás előtt kitermelt szén alapján tiltó törvény

egy csoportok előnyben részesítése mások kárára, és ezáltal az egyenlőtlen bánásmód elősegítése sértette a kormányzati semlegesség klasszikus fogalmát. A Lochner-korszakban a jogászok mindvégig élesen tudatában voltak annak, hogy a politikai frakciók milyen problémákat jelentenek a gazdasági magánérdekek biztonságára egy demokratikus köztársaságban. Bár a frakcióellenesség nem feltétlenül működött a korszak gazdasági szabadságról szóló alkotmányos joggyakorlatának kizárólagos alapjaként, minden bizonnyal befolyásolta a jogászok felfogását, akiknek az állami szabályozás megengedhető határainak megítélése volt a feladata. Bár a Legfelsőbb Bíróság az általa a XIX. század végén és a XX. század elején vizsgált gazdasági szabályozások túlnyomó többségét helybenhagyta,³⁷ részben azért, mert azok nem tartalmaztak ésszerűtlen részleges törvényeket,³⁸ azok, amelyeket a Bíróság megsemmisített, gyakran illegitim osztályjogszabályokat jelentettek.³⁹ A Bíróságnak a politikai frakciókkal való foglalkozása valójában megelőzte a Lochner-korszakot, és azt a hagyományos célt tükrözte, hogy megvédje a gazdasági magánjogokat a demokratikus többség zsarnokságától.

Ebben az összefüggésben a klasszikus jogtudósok bizonyos tanokat alakítottak ki, amelyek a magángazdasági tevékenység állami szabályozásából eredő alkotmányos problémák megoldására irányadóak. A magánvállalkozások és a közérdekkel érintettek megkülönböztetése, valamint a szerződési szabadság olyan kiegészítő fogalmak voltak, amelyek a klasszikus jogi gondolkodás formalizmusát és kategorizálási hajlamát illusztrálták. A frakciók közötti vita háttérében a Legfelsőbb Bíróság bírái ezeket a doktrínákat alkalmazták a magángazdasági ügyek állami ellenőrzéséből eredő kérdésekre. Gyakran a semlegesség iránti klasszikus elkötelezettség befolyásolta azt, hogy a Bíróság tagjai hogyan érzékelték a magángazdasági tevékenységbe és a szerződéses szabadságba való beavatkozást.

C. *A gazdasági magánjogok és az állami ellenőrzés dichotómiája*

A XIX. század végi és a XX. század eleji gazdasági szabadság alkotmányos joggyakorlatának másik átható témája a köz- és a magánszféra megkülönböztetése volt, amelyben a jogászok különbséget tettek a magánvállalkozások és az állami gazdasági szabályozás alá tartozó szervezetek között. Először Waite főbíró fogalmazta meg a *Munn kontra Illinois* ügyben,⁴⁰ amelyben a Legfelsőbb Bíróság megerősítette az államnak azt a hatáskörét, hogy

---

segített megelőzni a csalárd üzleti gyakorlatokat); Knoxville Iron Co. v. Harbison, U183.S. 17-1913., 21 (1901) (egy olyan törvény fenntartása, amely előírta a szénbányáüzemeltetők számára, hogy a szénbányászoknak a bemutatott szén alapján fizessenek).

37 Lásd Ray A. Brown, *Due Process of Law, Police Power, and the Supreme Court*, 40 HARV. L. REV. 943, 944-45 & n.11 (1927) (az 1868 és 1927 közötti gazdasági szabadságjogokkal kapcsolatos ügyek elemzése); Melvin I. Urofsky, *Myth and Reality: The Supreme Court and Progressive Protective Legislation in the Progressive Era*, 1983 Y.B. SUP. CT. HIST. SOC'Y 53 (megjegyezve, hogy a Bíróság a legtöbb gazdasági szabályozást érvényesítette).

38 Lásd *pl.* Barbier v. Connolly, 113 U.S. 27, 30-32 (1885) (az állami rendőrségi hatáskörök ésszerű gyakorlásaként jóváhagyta azt a törvényt, amely megtiltotta az éjszakai mosást és vasalást a nyilvános mosodákban). A Bíróság nevében író Field bíró kifejezetten megkülönböztette ezt a törvényt a törvénytelen osztályjogszabályoktól. *Id.* 32.

39 Lásd *pl.* Lochner kontra New York, 198 U.S. 45 (1905) (a maximális munkaidőre

vonatkozó szabályozás érvénytelenítése).
40 U.S.94. (1131877).

a magántulajdonban lévő és működtetett gabonaemelő díjszabását,⁴¹ ez a doktrína lehetővé tette a közérdekkel érintett magánvállalkozások, például közművek és vasutak, valamint a monopóliumot jelentő vagy egyébként jelentős közérdekkel járó magángazdasági vállalkozások állami szabályozását. A közérdekkel érintett magánvállalkozások tehát ésszerű állami szabályozás alá tartoztak,⁴² de azok, amelyekből ez az elem hiányzott, feltehetően a közellenőrzés paraméterein kívül működhetek.⁴³ A bírák gyakran hivatkoztak erre a megkülönböztetésre, hogy korlátozzák a közszabályozási hatásköröket a díjszabásokkal⁴⁴ és árakkal,⁴⁵ a vállalkozások magatartásával,⁴⁶ valamint a foglalkoztatás feltételeinek,⁴⁷ béreinek⁴⁸ és munkaidejének kormányzati szabályozásával kapcsolatos ügyekben.⁴⁹ Például a *Lochner kontra New York* ügyben a Bíróság hat bírāja azért utasított el egy olyan törvényt,⁵⁰ amely korlátozta a pékek munkaidejét, mert a jogszabály olyan magánvállalkozásba avatkozott be, amelyet nem érintett közérdek.⁵¹ *Lochner* után a Bíróság rugalmasabbnak és pragmatikusabbnak tűnt a köz- és a magánszféra kettősségének alkalmazásában, mivel helyt adott a nők munkaidejére vonatkozó szabályozásoknak,⁵² valamint a vasutak⁵³ és más, a közjólét szerves részének tekintett vállalkozások feletti kormányzati ellenőrzésre vonatkozó törvények egész sorának.⁵⁴

Az 1920-as években azonban a Taft-bíróság - talán azért, hogy az alkotmányos vizsgálatnak ezen a területén helyreállítsa a normális keretek között való működés mértékét - az érintettségi doktrína különösen merev felfogását⁵⁵ alkalmazta. A *Charles Wolff Packing Co. kontra Charles Wolff Packing Co.*

41 *Id.* 130-32.

42 *Lásd pl.* German Alliance Ins. Co. kontra Kansas, U233.S. 389-90389, (1914) (a tűzbiztosítási üzletág szabályozásának fenntartása).

43 *Lásd pl.* New State Ice Co. v. Liebmann, U285.S. (262,1932277) (a jég gyártását, értékesítését és forgalmazását rendes, magánvállalkozásnak minősítette); *Coppage v. Kansas*, 236 U.S. 1 (1915) (érvénytelenítette azokat a törvényeket, amelyek korlátozták a munkaadókat abban, hogy megtagadják a szakszervezeti alkalmazottak felvételét); *Adair v. United States*, U208.S. (1611908) (ugyanaz).

44 *Lásd pl.* Ribnik v. McBride, U277.S. (350,1928357) (a biztosítási alkuszok jutalékára vonatkozó szabályozás érvénytelenítése).

45 *Lásd pl.* Tyson & Brother-United Theatre Ticket Offices, Inc. kontra Banton, 273 U.S. (418,1927429,440) (a jegyek viszonteladói áaira vonatkozó szabályozás érvénytelenítése).

46 *Lásd pl.* Burns Baking Co. v. Bryan, 264 U.S. 504, 513, 517 (1924) (az eladásra szánt kenyerek méretét tiltó törvény érvénytelenítése).

47 *Lásd pl.*, *Chi., Burlington & Quincy R.R. v. McGuire*, 219 U.S. 549, 569-73 (1911) (a munkakörülmények szabályozásának fenntartása); *lásd még* *Lochner v. New York*, 198 U.S. 45, 61-62 (1905).

48 *Lásd pl.* Adkins v. Children's Hosp., U261.S. (525,1923)560,562 (a minimálbérre vonatkozó jogszabály érvénytelenítése).

49 *Lásd pl.* *Lochner*, U198.S. at (a maximális óraszámra vonatkozó szabályozás 53érvénytelenítése).

50 *Id.*

51 *Lásd id.* 53,64.

52 *Lásd pl.* *Bunting v. Oregon*, 243 U.S. 426, 428-29, 435-36 (1917) (a férfiak és nők munkaidejét egyaránt korlátozó oregoni törvényhozás fenntartása); *Muller v. Oregon*, U208.S. 422-23412, (1908) (a nők munkaidejére vonatkozó szabályozás fenntartása).

53 *Lásd pl.* *Wilson kontra New*, U243.S. (332,1917340).

54 *Lásd* *Block kontra Hirsch*, U256.S. (135,1921).155

55 *Lásd* Robert C. Post, *Defending the Lifeworld*: *Œ*8.U. L. REV. 1489,1496 (1998).

Az Ipari Kapcsolatok Bírósága, William Howard Taft ⁵⁶főbíró kifejtette, hogy egy magánvállalkozás jogos közjogi szabályozás alá eshet, ha: a) közjogi kiváltság alapján működik, mint például vasút vagy közmű; b) hagyományos közfunkciót lát el, mint például egy fogadó vagy más nyilvános ~~szálló~~, vagy c) már nem tisztán magánjellegű, mivel közcélokra fordítja.⁵⁷ Taft felfogása azonban e harmadik kritériumról meglehetősen szűkszavú volt, mivel úgy tűnt, hogy a monopolisztikus viselkedésre összpontosít,⁵⁸ míg a *Munn-ügyben* a Bíróság úgy döntött, hogy egy magánjogi szervezet idővel kellően érintetté válhat a közérdekkel, függetlenül attól, hogy monopolisztikus hatást gyakorolt-e.⁵⁹ A *Munnban* a monopolisztikus magatartás nem volt az egyedüli tényező, a Taft azonban feltételezte, hogy az lehet, és így jelentősen leszűkítette e harmadik kategória hatályát.⁶⁰ A *Jay Burns Baking Co. v. Bryan* ügyben ⁶¹a Taft Bíróság megismételte a közérdekkel érintett vállalkozásról alkotott konfesztált felfogását, amikor érvénytelenített egy nebraskai törvényt, amely előírta az üzletekben árusított kenyér maximális súlyát, annak ellenére, hogy az állam érvelése szerint a szabályozás a helyi rendőrségi hatáskörök jogszerű gyakorlása volt a fogyasztói csalás megelőzése érdekében.⁶² Az évtized végén három ügy is jól példázta, hogy a Taft-bíróság szigorúan értelmezte az érintettségi doktrínát. George Sutherland bíró, Thomas Cooley egykori tanítványa és elkötelezett jogi klasszicista, a Bíróság döntéseinek ⁶³szerzője. Mindháromban az érintett vállalkozások magánjellegére és hétköznapi jellegére hivatkozott. A *Ribnik kontra McBride* ügyben ⁶⁴Sutherland arra a következtetésre jutott, hogy a munkaközvetítői díjakat szabályozó New Jersey-i törvény sérti egy magáncég szellemi szabadságát.⁶⁵ A *Tyson & Brother-United Theatre Ticket Offices, Inc. kontra Banton* ügyben ⁶⁶Sutherland nem látott olyan közérdeket a színházjegyek viszonteladásából, amely indokolná az árak helyi szabályozását,⁶⁷ a *Williams kontra Standard Oil Co.* ügyben pedig ⁶⁸a benzin kiskereskedelmi értékesítését olyan magánjellegű kereskedelmi vállalkozásnak minősítette, amely általában nem tartozik állami ellenőrzés alá.⁶⁹ Sutherland formalizmusa ezekben a véleményekben, amelyek egyben tükrözték az ő

---

56 U.S.262. (1923)522.

57 *Lásd id.* 535.

58 *Lásd id.* 536-43. o. (szkeptikusan nyilatkozik arról, hogy a kansasi törvényhozás szükséges-e a húsfeldolgozók bérének szabályozására anélkül, hogy egyértelműen bizonyítható lenne a lakosságnak a húsellátás tekintetében az adott vállalkozástól való függése).

59 *Lásd Munn kontra Illinois*, U 94.S. 132-33113, (1877).

60 *Lásd Post, Supra* note 55, 1505-07. o. (megjegyezve, hogy a Taft Bíróság homályos állításai a köz- és a magánszféra megkülönböztetéséről aláássák az érintettségi dokumentum hasznosságát, és felfedik a mechanikus joggyakorlathoz való formalista ragaszkodását).

61 U.S.264. (5041924).

62 *Lásd id.* 509. o. (a tévedésben lévő alperesek beadványának összefoglalása, amelyet Lloyd Dort, Nebraska főügyészhelyettese ismertetett).

63 *Lásd Olken, Supra* note 34, 656, 660-72, 674-78 (Sutherland konzervatív alkotmányosságának tárgyalása); Olken, *Supra* note 6,36-4922,, 51-73 (ugyanez).

64277 USA (1928)350.

65 *Lásd id.* 356-57. o.

66273 USA (4181927).

67 *Lásd id.* 440-42430,, 444-45. o.

68278 USA (2351929).

69 *Lásd id.* 239-40. o.

a frakciókkal kapcsolatos aggályai jól ⁷⁰szemléltetik e fogalmak közötti kölcsönhatást, mivel úgy vélte, hogy ezek az esetek önkényes és ésszerűtlen kormányzati beavatkozást jelentettek egyes csoportok gazdasági magánügyeibe mások javára, jogos indokok nélkül.⁷¹ Az 1930-as években fordult a kocka, de nem a Bíróság jogi klasszicistáinak kitartó küzdelme nélkül.

D. Szerződési szabadság

A jogi klasszicisták által kedvelt másik doktrína a szerződési szabadság volt, egy formalista és elvont fogalom, amely feltételezte, hogy a munkáltatók és a munkavállalók pozíciójában a munkáltatók és a munkavállalók között egyenlőség áll fenn, és azt a régóta fennálló elképzelést tükrözte, hogy az egyéneknek joguk van arra, hogy más személyekkel azonos alapon, törvényes foglalkozást üzzenek.⁷² Az egyének szabad akaratuknak megfelelő cselekvés autonómiájába vetett klasszikus hitet tükrözve feltételezte, hogy a személyek önként kötnék szerződést, és hogy a kormányzat beavatkozása ebbe a kapcsolatba általában szükségtelen, kivéve csalás, kényszer vagy törvénytelenesség esetén. Adam Smith 18. századi gazdasági traktátusában, *A nemzetek gazdagsága című* művében implicit módon úgy említi, hogy "minden embernek a saját munkája a tulajdona"⁷³, és a szerződési szabadság fogalma a kisbarbár előtti abolicionisták szabad munkaideológiájában is gyökerezik.⁷⁴ A Legfelsőbb Bíróságon Field bíró kezdetben saját véleményeiben terjesztette elő ezt a tant, szemben a Bíróság számára készült véleményekkel, mint pajzsot a részleges törvényekkel szemben, amelyek szerinte korlátozták az egyének és a vállalkozások szabadságát, hogy másokkal egyenlő feltételekkel folytathassanak törvényes gazdasági tevékenységet.⁷⁵ Field és a Bíróság más tagjainak szemszögéből, akik végül átvették az ő nézetét, a szerződési szabadság egyszerre volt szabadságérdek és tulajdonjog, mivel az egyéneknek tulajdonjoga volt a munkájukhoz és a kereskedelmi kapcsolatokban való részvétel szabadságához.⁷⁶

A tizenkilencedik század végére a Legfelsőbb Bíróság elfogadta a szerződési szabadságot, mint a munkaidő, a bérek és a foglalkoztatás egyéb feltételeinek helyi gazdasági szabályozására vonatkozó alkotmányos korlátozás életképes elméletét. A

70 A frakcióellenesség szerepét Sutherland alkotmányos joggyakorlatában tárgyaló cikkeket lásd Olken, *Supra* note 34, 663-65, 667-77, és Olken, *Supra* note 20, 258-69, 275-81, 289-92, 296-98, 324-27, lásd Olken, *Supra* note 20, 258-69, 275-81, 289-92, 296-98, 324-27.

71 Lásd Olken, *Supra* note 6, 76-77. o.; lásd még *New State Ice Co. kontra Liebmann*, 285 U.S. 271-80262, (1932) (Sutherland, J.).

72 Lásd *pl.*, *Butchers' Union Co. v. Crescent City Co.*, 111 U.S. 746, 757 (1884) (Field, J., egyetértő).

73 *Slaughter-House Cases*, 83 U.S. (16 Wall.) 36, 110 at n.* (1873) (Field, J., dissenting) ("A tulajdon, amellyel minden ember a saját munkáján rendelkezik, ahogyan ez minden más tulajdon eredeti alapja, úgy a legszentebb és legérinthetlenebb is."). (idézi ADAM SMITH, *THE WEALTH OF NATIONS*, bk. ch1., pt. (10,21776)).

74 Lásd Charles W. McCurdy, *The "Liberty of Contract" Regime in American Law, in THE STATE AND FREEDOM OF CONTRACT* 167-71161, (Harry N. Scheiber szerk., 1998); Olken, *supra* note at 34,&657 n.70.

75 Lásd *Butchers' Union Co.*, 111 U.S. (16 Wall.) at 758-59 (Field, J., concurring); *Slaughter-House Cases*, U83.S. (16 Wall.) at 87-89, 101-0293., 105-07 (Field, J., dissenting).

76 Lásd Olken, *Supra* note, 6,26-29. o. (Sutherland ügyeinek és ideológiájának tárgyalása).

Allgeyer kontra Louisiana ügyben ⁷⁷a Bíróság lényegében a szerződési szabadságot olvasta bele a tizennegyedik módosítás Due Process Clause-ába, amikor kimondta, hogy egy államnak nincs alkotmányos felhatalmazása arra, hogy megtiltja az államon belüli biztosítóknak, hogy az államon kívül kössenek szerződéseket.⁷⁸ A szerződési szabadság és a tisztességes eljárás házássága lehetőséget adott a klasszikus jogászoknak arra, hogy korlátozzák az állami rendőrségi hatáskörök hatókörét, miközben ragaszkodtak a munkáltatók és a munkavállalók alkupozícióinak egyenlőségére vonatkozó steril fikcióhoz.

A Lochner kontra New York ügy jól ⁷⁹szemlélteti e doktrína formalizmusát és azt, hogy egyes klasszikus jogászok milyen mértékben hagyták figyelmen kívül a gazdasági és tudományos realitásokat a magánvállalkozások védelmében az önkényesnek és ésszerűtlennek tartott állami szabályozással szemben. Peckham bírónak a Bíróság számára megfogalmazott véleménye a klasszikus formalizmus mintaképe volt, mivel a pékek szabadságára összpontosított, hogy a közegészségügy, a közbiztonság, az erkölcs vagy a közjólét védelme érdekében hozott helyi korlátozásokat meghaladóan hosszú órákat dolgozzanak a pékségekben⁸⁰, annak ellenére, hogy jelentős bizonyítékok támasztották alá, hogy a pékek nem rendelkeztek valódi autonómiával az alkufolyamatban, és a hosszú munkaidő a fizikai egészségük rovására ment.⁸¹ Peckham véleményét azzal az óvatos megjegyzéssel zárta, hogy a foglalkoztatás feltételeinek szabályozására irányuló jogalkotási kísérletek az osztályjogszabályok egy olyan ártalmas formáját jelentik, amellyel szemben a bírói testületnek a tisztességes eljárás alkotmányos védelmét kell érvényesítenie.⁸²

A későbbi ügyekben a Bíróság, anélkül, hogy elvetette volna *Lochner* alaptételét, mégis korlátozta annak precedensértékű alkalmazását, mivel helybenhagyta a nők munkaidejének korlátozását, ⁸³valamint a fizetés⁸⁴ módjára és a munkafeltételekre vonatkozó különböző szabályozásokat. ⁸⁵Az, hogy a Bíróság különbséget tett *Lochner* és e többi helyzet között, arra utal, hogy a *Lochner*-korszak jogászai milyen mértékben voltak hajlandóak kategorikus módszertant alkalmazni, amelynek keretében gyakran finom különbségeket tettek a jogi absztrakció iránti hűség szolgálatában. Végül ez a megközelítés a jogi klasszicizmus mint alkotmányos keretrendszer felbomlásához vezetett, de *Lochner* után még közel három évtizedig a szerződési szabadság életképes formalista keretként maradt fenn.

77165 USA (1897)578.

78 *Lásd id.* 591-92. o.

79198 USA (451905).

80 *Lásd az id.* 56-5753,, 61-64. pontot.

81 *Lásd id.* 70-72. o. (Harlan, J., más véleményen).

82 *Lásd id.* 59. o. (többségi vélemény) (a kérdés: "vajon mindannyian ... ki vagyunk-e szolgáltatók a törvényhozói többségnek?"); *lásd még id.* 63. o. (megfogalmazva "a gyanút, hogy a törvényhozást más motívum vezérelte, mint a közegészség vagy a közjólét szolgálata").

83 *Lásd pl.* *Bosley v. McLaughlin*, 236 U.S. 385 (1915) (a kórházi női dolgozók maximális munkaidejére vonatkozó tilalom fenntartása).

84 *Lásd pl.* *McLean v. Arkansas*, 211 U.S. 539 (1909) (egy arkansasi törvény fenntartása, amely a munkások bérezéséhez szükséges szén előzetes mérését írja elő).

85 *Lásd például* a *Chi., Burlington & Quincy R.R. v. McGuire*, U 219.S. (5491911) (a munkaszerződések használatát tiltó állami törvényt, amely korlátozta a munkáltató felelősségét a munkavállaló sérüléseiért); *lásd még Lochner*, 198 U.S., 61-62. o. (jelezve, hogy

a pékségek higiéniai, vízvezeték- és szellőzési szabályozása New Yorkban a helyi rendőrségi hatáskörök jogszerű gyakorlása volt).

doktrína, amely egyszerre hangsúlyozta a frakciókkal szembeni ellenszenv hosszú távú hagyományát és a magánjogok és az állami ellenőrzés közötti éles különbségtételre való hajlandóságot.

Sutherland bírónak az *Adkins v. Children's Hospit-*⁸⁶ és a *New State Ice Co. v. Liebmann*⁸⁷ ügyekben a Bíróság számára megfogalmazott véleményei bizonyítják, hogy a Bíróság konzervatívabb tagjai számára a szerződési szabadság az 1920-as években és az 1930-as években milyen tartósan vonzó volt. Az *Adkins*-ügyben Sutherland megjegyezte a szerződési⁸⁸ szabadságot támogató vélelmet, és kifejtette, hogy a nők számára minimálbért előíró törvény nem csak szükségtelen volt a tizenkilencedik módosítás közelmúltbeli elfogadása miatt,⁸⁹ de igazságtalanul korlátozta a munkáltató szerződési szabadságát, mivel a szolgáltatások tényleges gazdasági értékétől függetlenül fizetett szolgáltatásokra kötelezte.⁹⁰ Sutherland álláspontja szerint ez önkényes és ésszerűtlen osztályjogszabály volt, amely sértette a tisztességes eljárást.⁹¹ A *New State Ice Co. ügyben* Sutherland hasonlóképpen a szerződési szabadságra hivatkozott, hogy érvénytelenítsen egy oklahomai törvényt, amelyet jogellenes kísérletnek tekintett arra, hogy a helyi jégpiacra való belépést államilag támogatott monopólium bevezetésével korlátozza.⁹² Mindkét döntés, akárcsak Peckham *Lochner-ügyében* hozott döntése, hangsúlyozza, hogy a szerződési szabadság hogyan tükrözte a klasszikus jogi vonásokat, és hogyan nyújtott formalista eszközt egyes bírák számára ahhoz, hogy a nyílt végű alkotmányos rendelkezéseket, például a Due Process Clause-t a gazdasági magánügyek állami ellenőrzésének korlátozásaként értelmezzék.

E. Az anyagi jogi eljárás és a *Lochner*-korszak kialakulása

A tizenkilencedik század végére a Legfelsőbb Bíróság a tizennegyedik módosítás Due Process Clause-ját széles körben úgy értelmezte, hogy az tartalmazzon egy anyagi jogi komponenst is. Ez az értelmezési megközelítés, amely később érdemi tisztességes eljárás néven vált ismertté, végül olyan klasszikus fogalmakat épített be, mint a köz- és a magánszféra megkülönböztetése és a szerződési szabadság, mint egy nyitott végű alkotmányos rendelkezés tartalommal való megtöltésének eszköze. A bírák az érdemi tisztességes eljárást a kormányzati hatalomnak a gazdasági magánügyek, sőt egyes nem gazdasági jellegű magántevékenységek ellenőrzésére vonatkozó hatókörének korlátozásaként alkalmazták.⁹³ A Bíróság klasszikus jogászai széles körben

86261 USA (1923)525.

87285 USA (1932)262.

88 Lásd *Adkins*, U 261.S. at (546"[A] szerződési szabadság mindazonáltal az általános szabály, a korlátozás pedig a .....kivétel")

89 Lásd *id.* 553.

90 Lásd *id.* 557-58.

91 Lásd *id.* 556-61554.,

92 Lásd *New State Ice Co.*, U285.S. at 279.

93 Lásd *pl.* *Pierce v. Soc'y of Sisters*, 268 U.S. 510 (1925) (érvénytelenített egy oregoni törvényt, amely korlátozta a szülőket abban, hogy gyermekeiket egyházi iskolákba küldjék); *Meyer v. Nebraska*, 262 U.S. 390 (1923) (alkotmányellenesnek nyilvánított egy nebraskai törvényt, amely megtiltotta a német nyelv tanítását az állami iskolákban). James McReynolds bíró írta mindkét véleményt, amelyek távan értelmezték a tizennegyedik módosítás Due Process Clause-je által védett szabadságérdekeket, és azt sugallták, hogy a szabadság többet

jelent a személyes korlátozásoktól való mentességnél. Ez magában foglalja a szerződési szabadságot, a házasságkötés, a gyermeknevelés stb. szabadságát is. *Lásd id.* at Évekkel399. később a Bíróság a szabadság hasonlóan tág fogalmát használta.

a szabadság és a tulajdon fogalmát úgy értelmezte, hogy az magában foglalja mind a tárgyi, mind az immateriális érdekeket, mint például a szerződési szabadságot, valamint az autonóm egyének és vállalkozások jogát arra, hogy törvényes gazdasági tevékenységet folytassanak, viszonylag szabadon az önkényes állami ellenőrzéstől. Valójában ez volt Field bíró álláspontja mind a *Munn kontra Illinois ügyben* kifejtett⁹⁴különvéleményében, mind a *Butchers' Union Co. kontra Crescent City Co.* ügyben kifejtett egybehangzó véleményében.⁹⁵amelyben hangsúlyozta, hogy a tizennegyedik módosítás Due Process Clause-jának alkalmazása olyan eszközként szolgál, amely védi az egyének autonómiáját, hogy az állam ésszerűtlen beavatkozása nélkül kössenek szerződéseket.⁹⁶ Azáltal, hogy a "tisztességes eljárás" alkotmányos kifejezést olyan klasszikus doktrínákkal ruházta fel, amelyek élesen megkülönböztették a magán- és a közzsférát, és szolidárisak voltak a személyes autonómiával, a Lochner-korszak legfelsőbb bírósági bíráinak többsége egy erősen kategorikus és formalista joggyakorlatot dolgozott ki, amely alapján behatárolták a megengedett gazdasági szabályozás paramétereit. A Lochner-korszakban a Bíróság többsége ragaszkodott ahhoz, hogy a helyi rendőrségi hatáskörök gyakorlása pontosan illeszkedjen a közegészségügy, közbiztonság, közérkölc vagy közjólet előirt kategóriáinak valamelyikébe,⁹⁷ amelyeket a Bíróság klasszikus jogászai gyakran szűken és szigorúan értelmeztek annak érdekében, hogy megóvják a gazdasági magánvállalkozásokat az általuk önkényesnek és ésszerűtlennek tartott törvényhozástól.⁹⁸

A tisztességes eljárás elemzésének egyik fontos szempontja a gazdasági szabályozások tartalmának szoros bírói ellenőrzése volt. Amint McReynolds bíró a *Fairmont Creamery Co. kontra Minnesota* ügyben⁹⁹ megjegyezte, a rendőrségi hatáskörökkel kapcsolatos ügyekben a bírói felülvizsgálat szerves részét képezte a "formán keresztül a tartalomig való eljutás".¹⁰⁰ Évekkel korábban Harlan bíró, aki a Bíróság nevében írt a *Mugler kontra Kansas* ügyben¹⁰¹, amelyben a Bíróság helybenhagyta az alkohol értékesítésére és gyártására vonatkozó állami tilalmat, kifejtette, hogy "a bíróságokat nem kötik a pusztá formák, [hanem] szabadon..."

---

hogy a *Griswold kontra Connecticut* ügyhöz hasonló esetekben a döntési magánélethez való hallgatóságos jogot állapítson meg, 381

U.S. 479 (1965), *Roe v. Wade*, 410 U.S. 113 (1973), és a közelmúltban a *Lawrence v. Texas*, 539 U.S. 558 (2003), és a *Planned Parenthood of Southeastern Pennsylvania v. Casey*, 505 U.S. (8331992). Annak ellenére, hogy Douglas bíró megpróbálta elkerülni a Lochner-korszak bírái által használt tág szabadságfogalom és a modern Bíróság hasonlóan tág szabadságfogalma közötti kapcsolat megteremtését, bár nem gazdasági kontextusban, lásd *Griswold*, 381

U.S., 482. o., meglehetősen közvetlen kapcsolat van aközött, ahogyan a klasszikus jogászok a tizennegyedik módosítás szabadságjogi záradékát tekintették, és a modern Legfelsőbb Bíróság alapjogi joggyakorlata között. Lásd Bernstein, *supra* note, 2,52-58. o.

94 U.94S. 137-54113, (1877) (Field, J., más véleményen).

95 U.111S. 756-58746, (1884) (Field, J., egyetértő).

96 Lásd *id.*

97 Lásd általában GILLMAN, *supra* note 3 (a Lochner-korszak rendőrségi hatalomgyakorlatának mintáját tárgyalva). A *Lochner-ügyben például* a Bíróság érvénytelenítette a maximális óraszámra vonatkozó szabályozást, mivel az csak távoli kapcsolatban állt a közegészségüggyel, közbiztonsággal, erkölcsiséggel vagy közjólettel. Lásd *Lochner kontra New York*, U 198.S. 57-5945, (1905).

98 Lásd Olken, *Supra* note, 34,655-60, 665-78; Olken, *Supra* note, 20,272-81, 296-98,

300-06.

99 274 U.S. (11927) (egy olyan törvény érvénytelenítése, amely megtiltotta a tejtermékek földrajzi árkülönbözetét).

100 *Id.* 9.

101 U.S.123. (1887)623.

valóban ünnepélyes kötelességük, hogy a dolgok lényegét vizsgálják, amikor azt vizsgálják, hogy a jogalkotó túllépte-e hatáskörének határait."¹⁰² Még mielőtt a Bíróság hivatalosan elismerte volna a szerződési szabadságot mint a tisztességes eljárás egyik összetevőjét, néhány bíró készségesen érvényesítette előjogát arra, hogy az általuk elemzett rendőrségi hatáskör- rendeletek érdemi aspektusait vizsgálja. A *Powell kontra Pennsylvania* ügyben,¹⁰³ amelyben a Bíróság megerősítette az államnak az oleomar- garin szabályozására vonatkozó hatáskörét, Field bíró arra figyelmeztetett, hogy

[Ha a bíróságok nem vizsgálhatnák ... a törvény valódi jellegét, hanem a törvényhozó nyilatkozatát fogadnák el véglegesnek, akkor a polgárok legértékesebb jogai egy ideiglenes többség önkényes ellenőrzésének lennének kitéve ... ahelyett, hogy az alkotmány garanciái által védve lennének.¹⁰⁴

Field szkepticizmusa a törvényhozói nyilatkozatokkal kapcsolatban megmutatta a politikai frakciókkal való klasszikus foglalatosságot és a Lochner-korszak azon feltételezését, hogy a bírácoknak a gazdasági magánjogok őrzőjeként kell működniük a demokratikus többség zsarnokságától.¹⁰⁵ Field és a Bíróság más klasszicista jogászai számára a szerződéses szabadság fogalmának és a köz- és a közvagyon megkülönböztetésének beépítése a tisztességes eljárás fogalmába elengedhetetlen volt ahhoz, hogy a magánjogokat - gazdasági és nem gazdasági jogokat egyaránt - megvédjék a politikai frakciók által ellenőrzött törvényhozói többségektől. Fieldnek a tisztességes eljárásról mint anyagi alkotmányos korlátozásról alkotott nézetét, amelyet kezdetben mind a különvéleményekben, mind az egybehangzó véleményekben kifejtett, a XIX. század végére a Bíróság legtöbb tagja támogatta, és az alkotmányos joggyakorlatot a New Deal korszakának hajnalán is befolyásolta. 1923McReynolds bíró a *Meyer v. Nebraska ügyben* valóban felidézte Field koncepcióját az érdemi tisztességes eljárásról,¹⁰⁶ amikor megjegyezte, hogy "[a] törvényhozás általi meghatározás, hogy mi képezi a rendőri hatalom megfelelő gyakorlását, nem végleges vagy végleges, hanem a bíróságok felügyeletének tárgya".¹⁰⁷

II. A JOGI KLASSZISZTIKA PARADOXA ÉS ELMÉLETI HANYATLÁSA Érdekes, hogy azáltal, hogy a tisztességes eljárást tágan értelmezi, mint anyagi jogi korlátozást.

A klasszikus jogtudósok a közjogi szabályozási hatáskörök megítélése során aláásták a klasszikus alkotmánybíráskodás száraz formalizmusát, és egyben sérülékennyé tették azt a kritikával szemben. A jogi klasszicizmus központi paradoxona talán az volt, hogy az alkotmánybíráskodását olyan mértékben átította a politika, hogy kritikussai a Bíróság kategorikus rendőrségi hatáskörökkel kapcsolatos joggyakorlatát és a szerződéses szabadság felmagasztalását a Bíróság társadalmi-gazdasági preferenciáinak tulajdonították.

102 *Id.* 661.

103127 USA (1888)678.

104 *Id.* 696-97. o. (Field, J., más véleményen).

105 *Lásd* GILLMAN, *Supra* note at3, (a frakcióellenesség és a bírósági felülvizsgálat tárgyalása); WHITE, *Supra* note at5, (a bírósági felülvizsgálat gyámelméletének tárgyalása).

106262 USA (1923)390.

107 *Id.* at (400idézve a Lawton v. Steele, U 152.S. (1894))133,137

tices.¹⁰⁸ A klasszikus jogászok, akik azt hirdették, hogy csupán a jogot alkalmazzák a tényekre, és az alkotmányos vitákban bíróként működnek, valójában politikai döntéseket hoztak, amelyek szöges ellentétben állnak a mechanikus joggyakorlat állítólagos visszafogottságával. Különösen azért, hogy a klasszikus bírák olyan elméleteket használtak, mint a szerződési szabadság és az érintettségi doktrína, hogy tartalommal töltsék meg a tisztességes eljárás fogalmát, valójában politikai döntéshozatalt folytattak. Bár látszólag formalista jellegű volt, a XIX. század végi és a XX. század eleji alkotmányos joggyakorlat messze nem volt statikus, mivel a Legfelsőbb Bíróság bírái jelentős erőfeszítéseket tettek a gazdasági szabályozás megengedett és nem megengedett módszereinek borotvaéles megkülönböztetése érdekében, miközben mindvégig ragaszkodtak a szerződési szabadság és a köz- és magánszféra megkülönböztetésének látszólag formalista fogalmaihoz.

A. *Mechanikus jogtudomány és a formalizmus álcája*

A Bíróságnak a New Deal előtti korszakban a magánvállalkozások és magánszemélyek fokozott állami szabályozásából eredő problémákra való alkalmazása a kapcsolattartás szabadságát példázza, hogy a klasszikus jogászok hogyan használták a formalista elméletet a magánszerződések és az egyéni gazdasági autonómia szentesítése érdekében. A *Lochner kontra New York* ügyben Peckham ¹⁰⁹bíró a pékek munkaidejének helyi korlátozását illegitim osztályjogszabályként jellemezte, amely nem állt szoros és közvetlen kapcsolatban a közegészségüggyel, közbiztonsággal, erkölcsiséggel vagy közjóléttel.¹¹⁰ Alig leplezve személyes ellenszenvét a törvénnyel szemben, Peckham megjegyezte, hogy

[a felnőtt és értelmes emberek munkaidejét korlátozó törvények.

a megélhetésük érdekében végzett munkával kapcsolatos, az egyén jogaiba való beavatkozás, és nem mentesíthetők az elítélés alól azzal az állítással, hogy a rendőri jogkör gyakorlása során hozták őket.¹¹¹

Peckham kétségeit fejezte ki a törvény által ¹¹²képviselt "nézetek megalapozottságával" kapcsolatban is, és megkérdőjelezte, hogy a hétköznapi foglalkozások és az egyének "ki lehetnek-e szolgáltatva a törvényhozói többségnek".¹¹³ Lényeges, hogy Peckham véleményében sehol sem vette figyelembe a munkáltatók és a munkavállalók közötti alkupozíciók közötti egyenlőtlenséget, amely szükségessé tette ezt a kormányzati szabályozást. Nem vette figyelembe azt a közérdeket sem, amely a látszólag magánjellegű szerződésekben rejlik. Más klasszikus jogászok sem foglalkoztak ezekkel a kérdésekkel, akik a szerződési szabadságra mint a bérek, munkaórák és munkafeltételek állami szabályozásával szembeni alkotmányos talizmánra hivatkoztak. Bár a Bíróság úgy tűnt, hogy korlátozza ennek az infa-

---

108 *Lásd pl. Lochner kontra New York*, U198.S. (45,190575) (Holmes, J., más véleményen). Holmes megjegyezte, hogy az ügyet "egy gazdasági elmélet alapján döntötték el", és hogy "[a] negyedik módosítás nem írja elő Herbert Spencer úr társadalmi statikáját". *Id.* Figyelmeztetve a többséget, megjegyezte, hogy "az alkotmány nem arra való, hogy egy bizonyos gazdasági elméletet testesítsen meg, legyen az paternalizmus ... vagy *laissez faire*". *Id.*

109 *Id.*

110 *Lásd id.* 56-59., 63-64. o.

111 *Id.* 61.

112 *Id.*
113 *Id.* 59.

mous döntést több éven keresztül, vitathatóan a mód, ahogyan ezt tette, egy másfajta politikáról árulkodik, mivel a Bíróság kivételeket alkalmazott a szerződési szabadság egyébként formális doktrínája alól, hogy támogassa a női munkások¹¹⁴ és a rendkívül veszélyes foglalkozásúak munkaidejét korlátozó törvényeket.¹¹⁵ Az egyébként formalista jogászok paternalista hajlamai nagymértékben magyarázhatják a Lochner-bíróság hajlandóságát arra, hogy támogassa azokat a szabályozásokat, amelyek korlátozták a nők által rendes foglalkozásokban ledolgozható órák számát.¹¹⁶ Továbbá, a bizonyos veszélyes iparágakat, valamint a foglalkoztatás olyan aspektusait szabályozó jogszabályok iránti bírói tisztelet, amelyek nem érintették a szerződéses szabadság lényegét, visszatekintve mutatja az egyébként formalista joggyakorlat szelektív ügyességét. Ez azt is mutatja, hogy a bírói kalkuláció szerint a fizetés¹¹⁷ módját és módját, valamint az ipari feltételeket¹¹⁸ előíró törvények nem jelentettek törvénytelen osztályjogszabályokat. Ezek a kérdések lényegében olyan politikai aggályokat képviseltek, amelyek látszólag ellentétben álltak a mechanikus joggyakorlat szigorú alkalmazásával, amelyet a klasszikus jogászok egy korábbi generációja, például Brewer bíró támogatott, aki kijelentette, hogy a jogászok "nem hoznak törvényeket, ... nem alakítanak ki politikát, [és] soha nem lépnek be a népi cselekvés területére".¹¹⁹

Sutherland bíró az *Adkins-ügyben* a szerződési szabadság formalizmusát ismételte meg.

v. *Children's Hospital*,¹²⁰ amikor kijelentette, hogy bár a szerződési szabadság nem abszolút, de "mégis az általános szabály, a korlátozás pedig a kivétel; és a törvényhozó hatalom gyakorlása a korlátozására csak kivételes körülmények fennállásával igazolható".¹²¹ Eltekintve attól a factionalis ellenszenvtől, amely áthatotta Sutherland véleményét a Bíróság számára,¹²² a for-

114 *Lásd pl.* Bosley v. McLaughlin, 236 U.S. 385 (1915) (fenntartva egy olyan törvényt, amely korlátozta a nők napi nyolc óránál vagy heti negyvennyolc óránál hosszabb ~~külső~~ munkáját); Muller v. Oregon, 208 U.S. 412 (1908) (fenntartva egy olyan törvényt, amely a nők napi tíz óras munkaidejét korlátozta); *lásd még* Bunting v. Oregon, U243.S. (4261917) (fenntartva a munkaidő szabályozását minden munkavállalóra, nemtől függetlenül).

115 *Lásd* Holden v. Hardy, 169 U.S. 366, 366 (1898) (a bányászok és kohászok által ledolgozott munkaórák számát korlátozó utahi törvény fenntartása). *Lochner* differenciálta ezt a döntést, megjegyezve, hogy a *Hardy* ügyben hozott utahi törvény a bányákban és kohókban dolgozó munkavállalók minden osztályára egyformán vonatkozott. *Lásd Lochner*, U 198.S., 54-55. o.

116 *Lásd* 2 MELVIN I. UROFSKY & PAUL FINKELMAN, *A MARCH OF LIBERTY: A CONSTITUTIONAL HISTORY OF THE UNITED STATES* 623-25 (3d ed. 2011); *lásd pl.* Radice v. New York, U264.S. (2921924) (a női alkalmazottak munkaidejének korlátozásának fenntartása).

117 *McClellan v. Arkansas*, 211 U.S. 539, 552 (1909) (a bányászok bérek kifizetésének módját és módját szabályozó arkansasi törvény fenntartása).

118 *Lásd pl.*, Chi., Burlington & Quincy R.R. v. McGuire, 219 U.S. 549 (1911) (a vasúti dolgozók munkakörülményeinek szabályozását fenntartva).

119 David J. Brewer, *The Nation's Safeguard*, 16 PROC. N.Y. ST. B. ASS'N 37, 46 (1893). 120261 U.S. (1923)525.

121 *Id.* 546.

122 *Lásd id.* 554-57., 559. o. (a bérrendeletet illegitim ~~szabály~~ jellemzi). Sutherland arra a következtetésre jutott, hogy az 1918. szeptember 19-i District of Columbia Minimum

Wage Law Act, 1918. szeptember 19., ch. 174, 40 Stat. 960 (módosított 1966) "a hatalom csupasz, önkényes gyakorlásának terméke". *Id.* 559.

mer tanítványa Thomas Cooley¹²³ is nagy gondot fordított arra, hogy kifejezze a bértörvények erkölcsi semmibevételét, és megjegyezte, hogy a District of Columbia törvényben "[a]z erkölcsi követelmény, amely minden munkaszerződésben benne rejlik, hogy a fizetendő összegnek és a teljesítendő szolgáltatásnak valamilyen igazságos egyenértékűségi viszonyban kell állnia egymással, teljesen figyelmen kívül hagyják."¹²⁴ Sutherland és más klasszikus jogászok számára a gazdasági magánügyekbe való kormányzati beavatkozás egyik veszélye az volt, hogy veszélyezteti az egyén erejét, és ezáltal gyengíti a demokrácia szövetét,¹²⁵ és Sutherland gyakran olyan erkölcsi buzgalommal töltötte meg a gazdasági szabályozással kapcsolatos véleményét, amely nem különbözik attól, amely az *Adkins-ügyben* írt munkáját színezte.¹²⁶ Sutherland az 1920-as években a Taft-bíróság többségének nevében,¹²⁷ majd az 1930-as években a Hughes-bíróságnak az alkotmányos rendelkezéseknek a változó gazdasági körülményekre való rugalmasabb és pragmatikusabb alkalmazásával szemben kritikus, melankolikus és savanyú hangvételű különvéleményeiben ismételte meg ezeket a nézeteket.¹²⁸

Hasonlóképpen, a Taft Bíróság szűk értelmezése az érintettségi doktrinusról megmutatta, hogy a klasszikus jogászok hogyan használták a köz- és a magánszféra megkülönböztetését, hogy a helyi szabályozási hatáskör korlátozásaként bővítsék a tisztességes eljárás koncepcióját. A *Charles Wolff Packing Co. kontra Court of Industrial Relations* ügyben¹²⁹ Taft a magánvállalkozások autonómiáját emelte ki, és azt a jogi fikciót terjesztette elő, hogy a személyek szabadon gyakorolhatják "rendes foglalkozásukat" a beavatkozó hatóságok ellenőrzésén kívül.

---

123 Sutherland a Michigani Egyetemen tanult alkotmányjogot Cooley alatt, *lásd* 1882.Olken, *Supra* note, 34,656-57. o. (Cooley és Sutherlandre gyakorolt hatásának tárgyalása).

124 *Adkins*, U261.S. at 558.

125 Sutherland kifejtette:

Az Alkotmány által előírányzott egyéni cselekvési szabadság fenntartása nem a közjő megdöntését, hanem annak felmagasztalását jelenti; mert a társadalom egészének javát bizonyára nem lehet jobban szolgálni, mint az alkotó tagjai szabadságjogainak önkényes korlátozásától való megóvása.

Id. 561. o.; *lásd még* Olken, *Supra* note 6,37-42. o. (Sutherland individualizmus-fogalmának tárgyalása).

126 *Lásd pl.* *W. Coast Hotel Co. v. Parrish*, 300 U.S. 379, 406-10 (1937) (Sutherland, J., más véleményen) (kritizálja a Bíróságnak az általa önkényes és ésszerűtlen beavatkozásnak tartott, az egyének szerződésalkötési szabadságába való beavatkozásnak tekintett jogszabályokkal szembeni tiszteletreméltó álláspontját); *Home Bldg. & Loan Ass'n v. Blaisdell*, U290.S. 472-73398,465,, (4831934) (Sutherland, J., más véleményen), különvélemény) (elutasítva az alkotmányos alkalmazkodóképesség fogalmát, és a szerződéses kötelezettségek szentségére hivatkozva); *New State Ice Co. v. Liebmann*, U285.S. 279-80262, (1932) (elutasítva a szerződéses szabadságot sértő kísérleti jogszabályok bírói tiszteletét); *Frost & Frost Trucking Co. v. R.R. Comm'n*, 271 U.S. 583, 592-93 (1926) (egy olyan kaliforniai törvény tisztességtelenségét tárgyalva, amely a bérbeadásra szánt magángépkocsik számára előírta a közclélúság igazolását).

127 *Lásd pl.* *Williams v. Standard Oil Co.*, 278 U.S. 235 (1929) (a kiskereskedelmi gázársszabályozás érvénytelenítése); *Ribnik v. McBride*, 277 U.S. 350 (1928) (a díjszabályozás érvénytelenítése); *Tyson & Brother-United Theatre Ticket Offices, Inc. v. Banton*, 273 U.S. 418 (1927) (a jegyek viszonteladói áraitra vonatkozó szabályozás érvénytelenítése).

128 *Lásd pl. W. Coast Hotel Co.* , 300 U.S. at 400-14 (Sutherland, J., másként vélekedett);
Blaisdell, U290.S. at 448-83 (Sutherland, J., másként vélekedett).
129 U.S.262. (1923)522.

egyres törvényhozások.¹³⁰ Ezzel Taft arra törekedett, hogy elszigetelje a magángazdasági tevékenységet az állami ellenőrzéstől, és talán még a normalitás érzését is visszaállítsa az alkotmányos joggyakorlatban, amelyet ő és a bíróság néhány más tagja a progresszív korszak és az első világháború alatt egy kicsit túlságosan engedékenynek tartott a kormányzat felé.¹³¹ Taft közeli barátja és kollégája, Sutherland bíró szintén aggályosnak tűnt a precedensjog mechanikus alkalmazása a ténybeli vitákra. A kiskereskedelmi tevékenységek helyi szabályozásával kapcsolatos ügyek sorozatában¹³²Sutherland a politikai szempontok¹³³és a magángazdasági szabadság szentségének megőrzésével kapcsolatos erkölcsi kényszerrel kapcsolatos aggodalmakkal töltötte meg alkotmánybíráskodását.¹³⁴

Függetlenül attól, hogy a klasszikus jogászoknak a természetes jogok, a¹³⁵szociáldarwinizmus¹³⁶vagy a laissez-faire gazdaság - a történészek által a nem túl távoli múltban felhozott indokok¹³⁷ - fenntartását tulajdonítjuk-e, vagy pedig konzervativizmusukat a frakcióellenesség¹³⁸ vagy a libertariánus eszmék¹³⁹ - a tudósok újabb generációja által képviselt nézőpont - tükröződésének tekintjük, visszatekintve eléggé nyilvánvalóvá válik, hogy a legtöbb

130 *Lásd id.* 539-40537., o.

131 *Lásd a Post, supra* note at 55,1496.

132 *Lásd pl. Williams*, U 278.S. at (a kiskereskedelmi gázárak szabályozásának 235érvénytelenítése); *Rib- nik*, U 277.S. at (a biztosítási jutalékok díjszabásának 350érvénytelenítése); *Tyson*, 273

U.S. (a viszonteladói jegyárak szabályozásának 418érvénytelenítése).

133 *Lásd Olken, Supra* note, 20,275-81, 296-98, 300-06, 322-26.

134 *Lásd Adkins kontra Children's Hosp.*, U 261.S. (1923)525,558

135 *Lásd pl. HADLEY ARKES, THE RETURN OF GEORGE SUTHERLAND: RESTORING A JURISPRUDENCE OF NATURAL RIGHTS* 30-32 (1994). *De lásd Olken, Supra* note 6, 4-7. o. (kritizálva Arkes előfeltevését); *Olken, Supra* note at (34,652ugyanott).

136 *Lásd pl. Frank R. Strong, The Economic Philosophy of Lochner: Emergence, Embrace and Emasculation*, 15 *ARIZ. L. REV.* 419, 425-28 (1973) (tárgyalja, hogy a laissez-faire közgazdaságtan és a szociáldarwinizmus hogyan hatott a jogászokra). *De lásd Herbert Hovenkamp, The Political Economy of Substantive Due Process*, 40 *STAN. L. REV.* 379, 418-20 (1988) (kifejtve, hogy a Lochner-korszak jogászai hogyan támaszkodtak inkább a laissez-faire közgazdaságtanra, mint a szociáldarwinizmusra).

137 *Lásd pl. CLYDE E. JACOBS, LAW WRITERS AND THE COURTS: THE INFLUENCE OF THOMAS M. COOLEY, CHRISTOPHER G. TIEDEMAN, AND JOHN F. DILLON UPON AMERICAN CONSTITUTIONAL LAW* 160-67 (1954) (azt állítva, hogy a Lochner-korszak jogászai laissez-faire ökonómiát alkalmaztak egy elit osztály tulajdonosi érdekeinek védelmére); *BENJAMIN R. TWISS, LAWYERS AND THE CONSTITUTION: HOW LAISSEZ FAIRE CAME TO THE SUPREME COURT* (1942) (kifejtve, hogy a laissez-faire közgazdaságtan és a szociáldarwinizmus hogyan befolyásolta a Legfelsőbb Bíróság alkotmányos joggyakorlatát). *Lásd azonban GILLMAN, supra* note at (3,10kritizálja ezt a feltételezést, és a frakcióellenesség alternatív fogalmát veti fel).

138 *Lásd általában GILLMAN, supra* note 3, at 10 ("Konkrétan azt állítom, hogy az állami és szövetségi bíróságok által a Lochner-korszakban hozott határozatok és vélemények komoly, elvi alapon nyugvó erőfeszítést jelentettek a kilencedik század alkotmányjogának egyik központi megkülönböztetésének fenntartására - egyrészt az érvényes gazdasági szabályozás, másrészt az érvénytelen "osztályjogszabályok" közötti különbségtétel - a példátlan osztálykonfliktusok időszakában.").

139 *Lásd általában Bernstein, Supra* note 2, 49-50. o. (arra utalva, hogy a Taft Bíróság által támogatott libertariánus eszmék a nagy gazdasági világválság idejére és idején elvesztették támogatottságukat).

A Legfelsőbb Bíróság bírái a tizenkilencedik század végén és a huszadik század elején az alkotmánybíráskodás látszólag mechanikus megközelítésének égisze alatt valamilyen formában politizáltak. Mind e megközelítések következetlensége, mind pedig a klasszikus fogalmak alkalmatlansága a változó gazdasági körülmények kezelésére az 1930-as évek gazdasági válsága alatt aláásta a jogi klasszicizmus további relevanciáját, és hozzájárult az adaptivitás evolúciós erejéhez a Legfelsőbb Bíróság gazdasági szabadsággal kapcsolatos alkotmányos joggyakorlatában.

B. A jogi klasszicizmus hanyatlása

Még az alkotmányjogra gyakorolt befolyásának csúcsán is kezdtek repedések keletkezni a jogi klasszicizmus építményén, mivel a Bíróságon belüli és kívüli kritikusok megkérdőjelezték a klasszikus doktrínák, például a szerződési szabadság és a köz- és magánszféra megkülönböztetésének mint alkotmányos normának az életképességét. Holmes bírónak a Lochner-ellenes véleményében tett ironikus megjegyzése, miszerint "a tizennegyedik módosítás nem Herbert Spencer úr társadalmi statikáját írja elő"¹⁴⁰, és hogy "az alkotmány nem arra való, hogy egy bizonyos gazdasági elméletet testesítsen meg", arra ¹⁴¹utalt, hogy a Lochner-többség saját társadalmi-ökológiai elméleteit olvasta bele az alkotmányba, amikor a New York-i maximális munkaidő-szabályozást önkényes és ésszerűtlen, a tisztességes eljárásba ütköző rendőrségi hatáskörgyakorlásként érvénytelenítette.¹⁴² Hasonlóképpen, az *Adkins kontra Children's Hospital ügyben* ¹⁴³Holmes nevetségessé tette Sutherland feltételezését, miszerint a szabadságjogok lényegében alkotmányos alapjogok, amelyek csak a legkorlátozottabb körülmények között szabályozhatók.¹⁴⁴ Az 1920-as és az 1930-as években más bírák is visszhangozták Holmes véleményét: Harlan Stone, ¹⁴⁵Louis Brandeis, ¹⁴⁶Benjamin Cardozo ¹⁴⁷és végül Charles Evans is.

140 Lochner v. New York, U198.S. (45,190575) (Holmes, J., más véleményen).

141 *Id.*

142 *Id.* 56-58. o. (64többségi vélemény).

143261 U.S. (1923)525.

144 *Id.* 568. o. (Holmes, J., más véleményen); *lásd még id.* 562-67. o. (Taft, C.J., más véleményen) ("A törvényhozónak az Ötödik és a Tizennegyedik módosítások alapján fennálló joga, hogy a munkavállaló egészségére hivatkozva korlátozza a munkaidőt, úgy tűnik számomra, szilárdan megalapozott").

145 *Lásd pl.* Morehead v. New York *ex rel.* Tiplado, U298.S. 632-35587, (1936) (Stone, J., különvélemény) (megjegyezve a szerződési szabadság "komor iróniáját" és a munkaviszonyok szabályozásának kiemelkedő közérdekét); *lásd még* Ribnik v. McBride, U277.S. 360-64350,, 369-70, 374 (1928) (Stone, J., különvélemény) (bírálvá a gazdasági realitásokat figyelmen kívül hagyó formalista megkülönböztetéseket).

146 *Lásd pl.* New State Ice Co. v. Liebmann, 285 U.S. 262, 301-04 (1932) (Brandeis, J., különvéleményt nyilvánított) (kifejtve, hogy a jégüzletet eléggé érinti a közérdek ahhoz, hogy széles körű állami szabályozást indokoljon); O'Gorman & Young, Inc. v. Hartford Fire Ins. Co., 282 U.S. 251, 255-58 (1931) (fenntartva New Jersey szabályozását a biztosítási brókerek jutalékára vonatkozóan).

147 *Lásd pl.* , BENJAMIN N. CARDOZO, THE NATURE OF THE JUDICIAL PROCESS (821921) (a magánszerződésekhez fűződő közérdek utalva); *lásd még* BENJAMIN N. CARDOZO, THE GROWTH OF THE LAW 81-108 (1924).

Hughes,¹⁴⁸ aki William Howard Taftot követte a főbírói székben, és Owen Roberts¹⁴⁹ is megkérdőjelezte az alkotmánybíráskodás klasszikus modelljének további relevanciáját.

Roscoe Pound, a Harvard Law School dékánja és a szociológiai jogtudomány befolyásos képviselője, a *Lochner-ügyben* és más ügyekben a Bíróság formalizmusának korai kritikusa¹⁵⁰ volt. Pound azzal vádolta a Bíróságot, hogy mechanikus joggyakorlatot folytat - a kifejezést pejoratív értelemben használta, ellentétben azzal, ahogyan maguk a klasszikus jogászok értelmezték ezt a kifejezést -, amely nagyrészt figyelmen kívül hagyja az ügyek ténybeli kontextusát a jogi precedenshez való formális, szinte reflexszerű ragaszkodás érdekében.¹⁵¹ Pound sürgette a bírákat, hogy vizsgálják felül a szerződési szabadság elméleti előfeltételét, és megjegyezte, hogy a klasszikus doktrína nem vette figyelembe a munkáltatók és a munkavállalók közötti alkufolyamatban rejlő egyenlőtlenségeket.¹⁵² Az 1920-as években a Columbia és más elit jogi iskolák jogi realistái kissé átfogalmazták Pound pontjait, és megkérdőjelezték a klasszikus jogi doktrínák és elméletek relevanciáját, amelyek alkalmatlannak tűntek a modern alkotmányos viták megoldására, amelyek a gazdasági magánügyek fokozott gazdasági szabályozásának szükségességéből és a magángazdasági kapcsolatok iránti növekvő közérdekből adódtak.¹⁵³

A jogi klasszicizmus mint alkotmányos konstrukció hanyatlásának talán legjelentősebb oka a jogi klasszicizmus ~~szellemi~~ sajátos természetéből fakadt. Az olyan absztrakt fogalmak, mint a szerződési szabadság, formalista és erősen kategorikus alkalmazása a gazdasági szabályozás problémáira¹⁵⁴ a

148 *Lásd pl. W. Coast Hotel Co. v. Parrish*, U300.S. (3791937) (Washington állam minimálbér-szabályozásának fenntartása); *Home Bldg. & Loan Ass'n v. Blaisdell*, 290 U.S. 398 (1934) (Minnesota Mortgage Moratorium Law fenntartása).

149 *Lásd pl. Nebbia kontra New York*, 291 U.S. 502 (1934) (a tejárakra vonatkozó New York-i szabályozást az állami rendőrségi hatáskörök ésszerű gyakorlásaként hagyta jóvá).

150 A szociológiai jogtudomány a bírói döntések szociológiai és gazdasági összefüggéseit hangsúlyozta. *Lásd Roscoe Pound, The Scope and Purpose of Sociological Jurisprudence* (pt. III), 25 HARV. L. REV. 489, 512-16 (1912). *Lásd általában Roscoe Pound, The Scope and Purpose of Sociological Jurisprudence* (pt. I), 24 HARV. L. REV. 591 (1911) (a [j]uristák különböző "[s]chools of [j]urisprudens és [m]ethods of [j]urisprudence" tárgyalása); Roscoe Pound, *The Scope and Purpose of Sociological Jurisprudence* (pt. II), HARV. L. REV. 140 (1911) (ugyanaz).

151 *Lásd Roscoe Pound, Liberty of Contract*, 18 YALE L.J. 454, 454, 457-58, 461-64, 480-81 (1909) [a továbbiakban Pound, *Liberty of Contract*] (a szerződési szabadság doktrínájának és a bírák pragmatizmusának kritikája); Roscoe Pound, *Mechanical Jurisprudence*, 8 COLUM. L. REV. 605, 617-19 (1908).

152 *Lásd Pound, Liberty of Contract (A szerződés szabadsága)*, fenti jegyzet. 151,454.

153 *Lásd pl. MORRIS R. COHEN, LAW AND THE SOCIAL ORDER* 78-79 (1933) (azt állítva, hogy a magánszerződésekben közérdek rejlik).

154 *Lásd G. Edward White, Constitutional Change and the New Deal: The Internalist/Externalist Debate*, AM. HIST. REV. 1094, 1108 (2005) (a klasszikus doktrína nehézségét tárgyalja); *lásd még WIECEK, supra note*, 6,248-51. o. William Wiecek megjegyzi, hogy: "[A] klasszikus [jogi] gondolkodás magában hordozta a saját felbomlásának lehetőségét. . . .

"[A] társadalmi és gazdasági valóságtól elszakadva, saját belső szimmetriájának és konformizmusának szemlélésében elragadtatva." *Id.* at 206. A jogi klasszicizmusnak az alkufolyamatban rejlő egyenlőségre vonatkozó feltételezése és a bírósági felülvizsgálat természetére, valamint a kormányzati hatalom és a gazdasági magánügyek közötti kapcsolatra vonatkozó belső doktrinális ellentmondásai egyre inkább irrelevánsá tették, mint ideológiai konstrukciót és alá-

A New Deal-korszak hajnalán a jogi klasszicizmus nagymértékben alkalmatlanná vált a válság problémáinak kezelésére. A Legfelsőbb Bíróságon belül az 1930-as évek során a bírák azzal küszködtek, hogy miként lehet a klasszikus fogalmakat a változó gazdasági körülményekre alkalmazni. Ahogy a Bíróság karcsú többsége rugalmasabb alkotmányértelmezési módszert fogadott el a depresszió által felvetett sürgető alkotmányos kérdések kezelésére, a klasszikus alkotmánybíráskodás eredendő hibái olyan módon bukkantak fel, amely egyrészt frusztrálta a Bíróság tagjait, másrészt világossá tette, hogy mennyire megvalósíthatatlanok voltak a kormányzat és a gazdasági magánügyek közötti kapcsolatra vonatkozó feltevései.

Charles Evans Hughes főbíró igyekezett áthidalni a Bíróságon belüli szakadékokat a négy lovas - utherland, McReynolds, Butler és Van Devanter - között, akik a Taft-bíróságból maradtak meg, és a klasszikus jogászok, valamint az olyan progresszívebb bírák között, mint Brandeis, Cardozo és Stone, akik mindannyian igyekeztek elhagyni a jogi klasszicizmus korlátait, és az alkotmányt a változó gazdasági körülményekhez igazítani, hogy rugalmasabban és pragmatikusabban egyensúlyozzák ki a hatalmat és a magánjogokat. Hughes kritikája a klasszikus precedensjoggal kapcsolatban rávilágított arra a bíróságon belüli és kívüli felfogásra, hogy az alkotmányos gondolkodás régi, klasszikus struktúrája az absztrakcióra helyezett hangsúlyával és a merev osztályozásra való hajlamával alkalmatlan alkotmányos normaként az 1930-as évek modern gazdaságára.

A *Home Building & Loan Ass'n kontra Blaisdell* ügyben ¹⁵⁵a főbíró hajlandóságot mutatott a magán szerződéses jogok és a közhatalom közötti egyensúly megteremtésére.¹⁵⁶ Hughes elkerülte a szerződési klauzula formalista értelmezését, és helyt adott a minnesotai jelzáloghitel-moratóriumról szóló törvénynek, amely a jelzáloghitelek méltányos visszaváltási időszakát olyan módon hosszabbította meg, hogy az alapjául szolgáló szerződést módosította.¹⁵⁷ Hughes a megosztott bíróságnak írt véleményében többször is hangsúlyozta a magánszerződésekhez fűződő közérdeket, valamint a magánjogok és a helyi rendőrségi hatáskörök ésszerű gyakorlásának összeegyeztetésének szükségességét.¹⁵⁸ Hughes figyelmeztette az ellenvéleményt megfogalmazókat, hogy a szerződési klauzula "nem

---

a közgazdasági szabályozás alkotmányos korlátainak értékelésére szolgáló eszközként való hasznosságát. *Id. at* Nem249. volt alkalmas a huszadik század elejének változó társadalmi-gazdasági viszonyaiból eredő újfajta problémák kezelésére, és kevésbé bizonyult mozgékonyak az alkalmazásban, mint az alkotmányos alkalmazkodóképesség kialakulóban lévő fogalma, amelyet a jogi realisták és a bírói pragmatikusok kedvelnek.

155 U.S.290. (3981934).

156 *Lásd id.* 434-35., 437., 439., 442-44. pont. Hughes megjegyezte a "közszükségletek növekvő elismerését és ... annak szükségességét, hogy az egyéni jogok és a közjó közötti racionális kompromisszumot meg kell találni". *Id.* 442. o. Hughes azt is mondta, hogy "az állam védelmi hatalmának ésszerű gyakorlására vonatkozó fenntartás minden szerződésbe beleolvasható". *Id.* 444.

157 *Lásd id.* 424-25., 444-47. o.

158 *Lásd id.* 434-35, 437, 439, 443-44. o. Hughes megjegyezte: "Nemcsak a meglévő törvényeket olvassák bele a szerződésekbe, hogy rögzítsék a felek közötti kötelezettségeket, hanem a szuverén hatalom lényeges tulajdonságainak fenntartását is beleolvassák a szerződésekbe, mint a jogrend posztulátumát". *Id.* 435.

abszolút [tilalom], és nem kell szó szerinti pontossággal értelmezni, mint egy matematikai képletet".¹⁵⁹ A főbíró kifejtette, hogy az államnak megmaradt a hatalma arra, hogy a közérdekből módosítsa a szerződéseket,¹⁶⁰ és egy olyan passzusban, amely a mechanikus joggyakorlat és formalizmus éles kritikájáról nevezetes, ironikusan megjegyezte: "A szerződések károsodással szembeni védelmének politikája olyan kormányzat fenntartását feltételezi, amelynek értelmében a szerződéses kapcsolatoknak van értelme[ ]- olyan kormányzatét, amely megfelelő hatalmat tart fenn a társadalom békéjének és jó rendjének biztosításához."¹⁶¹

Három évvel később, a *West Coast Hotel Co. kontra Parrish* ügyben¹⁶², amelyben a Bíróság felülbírálta *Adkins-t* és korlátozta a szerződési szabadság mint a helyi rendőrségi hatáskörök korlátozásának hatókörét,¹⁶³ Hughes megismételte aggályait az alkotmányos gondolkodás klasszikus jogi modelljének életképességével kapcsolatban. A *West Coast Hotelben* a főbíró megjegyezte, hogy "[a]z Alkotmány nem beszél a szerződési szabadságról".¹⁶⁴ Hughes ezután kifejtette, hogy "a védett szabadság a szabadság egy olyan társadalmi szervezetben, amely megköveteli a törvény védelmét az emberek egészségét, biztonságát, erkölcsét és jólétét fenyegető rosszal szemben".¹⁶⁵ A főbíró némileg eltérve a jogi klasszicizmus mechanisztikus megközelítésétől, azt mondta: "Az Alkotmány szerinti szabadság tehát szükségszerűen a tisztességes eljárás korlátozásának van alávetve, és az olyan szabályozás, amely tárgyához lényegesen, és amelyet a közösség érdekében fogadnak el, tisztességes eljárásnak minősül".¹⁶⁶

Egy évvel korábban a *Morehead v. New York ex rel. Tipaldo* ügyben a Bíróság elé került a minimálbér szabályozásának alkotmányosságával kapcsolatos azonos kérdés.¹⁶⁷ Úgy tűnik, az állam ügyvédje nem kérte hivatalosan a Bíróságtól az *Adkins* felülbírálatát, ami eljárási hiba volt, és ez a bírák szűk többségét arra készítette, hogy a szerződési szabadság megsértéseként érvénytelenítsék a New York-i minimálbér-törvényt, hogy elkerüljék az *Adkins-szel* ellentétes döntés meghozatalát.¹⁶⁸ Ez a mechanisztikus és erősen formalista megközelítés jól szemlélteti azt a disszonanciát, amely az 1930-as évekre kialakult a gazdasági valóság és a klasszikus módszertant tükröző alkotmányos joggyakorlat között. Míg a *Morehead*-ügyben a Bíróság lényegében csomóba kötötte magát egy

---

159 *Id.* 428.

160 *Lásd id.* 434-35, 437, 439, 442-44. o. Hughes külön megemlítette "az alkotmányos tilalom és az állami hatalom szükséges maradványának összehangolásának elvét". *Id.* 435.

161 *Id.* 435.

162 U.S.300. (3791937).

163 *Lásd id.* 391-92., 397-400. pont.

164 *Id.* 391.

165 *Id.*

166 *Id.*

167298 USA (5871936).

168 *Lásd id.* 603-04, 617-18 (az *Adkins* precedens értékének magyarázata); Brief for Petitioner 588-94, *Morehead*, 298 U.S. 587 (No. 838) (Henry Epstein, New York főügyész érvelése, amely megkülönbözteti a New York-i minimálbér törvényt az *Adkins* ügyben érvénytelenített Wash- ington, D.C. törvénytől); CUSHMAN, *supra* note 3, 92-104 (Roberts, Hughes, *Morehead* és *West Coast Hotel Co.* tárgyalása).

meggyőző kísérletet tett arra, hogy az ügy kimenetelét összeegyeztetie a klasszikus pre-cedenssel - ami nagy visszatetszést keltett, és jelentősen rontotta a Bíróság közmegítélését¹⁶⁹ -, a következő évben a *West Coast Hotelben* a Bíróság úgy tűnt, hogy irányt vált, és ezzel elvetette a szerződési szabadságot, a klasszikus alkotmányos gondolkodás egyik alapját, mint áthatolhatatlan pajzsot a helyi rendőrségi hatáskörökkel szemben.¹⁷⁰ Hughes megdöbbenése a *Moreheadben*¹⁷¹ történt események miatt, valamint a jogi klasszicizmus korlátozott életképességére vonatkozó felismerése ebben az összefüggésben a *West Coast Hotelről* alkotott véleményében jelent meg.

Hasonlóképpen, Hughes hangsúlyozta a jogi klasszicizmus, mint alkotmányos konstrukció korlátait az *NLRB v. Jones & Laughlin Steel Corp. ügyben*.¹⁷² amikor a jogi klasszicizmus egy korábbi kritikusra, Oliver Wendell Holmesra emlékeztető mondattal megjegyezte, hogy "a kereskedelem maga egy gyakorlati fogalom"¹⁷³, és azt is felvetette, hogy a Bíróságnak a közvetlen-közvetett kereskedelmi záradék tesztjéhez való rabszolgai ragaszkodásának az 1930-as évek gazdaságának realitásait figyelembe véve kevés értelme volt.¹⁷⁴ Hughes elutasította a klasszikus precedensek követését, amelyek különbséget tettek a gyártás és a kereskedelem¹⁷⁵ között, és ehelyett a saját, sok évvel korábbi szoros és lényeges kapcsolat tesztjét ismételte meg,¹⁷⁶ hogy támogassa a Nemzeti Munkaügyi Kapcsolatokról szóló törvény alkalmazását egy pennsylvaniai acélmű gyártási tevékenységére.¹⁷⁷ Hughes véleménye ebben az ügyben és négy másik, a kereskedelmi záradékról szóló döntésben, amelyet ugyanazon az áprilisi napon 1937¹⁷⁸ jelentett be.

169 Lásd CUSHMAN, *Supra* note, 3,92-105. o. (a Bíróság 1936-1937-es álláspontjának értékelése a minimálbéres ügyekben).

170 Lásd a fenti 162-66. lábjegyzetet és a kísérő szöveget.

171 Lásd CUSHMAN, *fenti* 3,92-105. o.

172301 USA (11937).

173 *Id.* 41-42. o.; lásd még *Swift & Co. v. United States*, U196.S. (375,1905398) (Holmes, J., megjegyezve, hogy "az államok közötti kereskedelem nem egy technikai jogi fogalom, hanem egy gyakorlati fogalom").

174 Lásd *Jones & Laughlin Steel Corp.*, 301 U.S. at 34-37, 40-43 (egy olyan acélipari vállalat integrált tevékenységének tárgyalása, amelyet munkásfelkelés fenyegetett, és annak az államközi kereskedelemre gyakorolt lehetséges káros hatása).

175 *Id.* 34-41. *De lásd Carter v. Carter Coal Co.*, 298 U.S. 238, 299-301 (1936) (kimondva, hogy az államban termelt vagy gyártott áruk nem tartoznak a szövetségi szabályozás hatálya alá a kereskedelmi záradék alapján, még akkor sem, ha az árukat az államon kívülre kívánják értékesíteni vagy szállítani); *Hammer v. Dagenhart*, U247.S. (251,1918253) ("Nem terjed ki a tilalom az áruk gyártóira, mint olyanokra, bár lehet, hogy később az államközi kereskedelemben kívánnak szállítani."); *United States v. E.C. Knight Co.*, 156 U.S. 1, 16-17 (1895) (megállapítva, hogy a gyártásnak csak közvetett hatása volt az államközi kereskedelemre).

176 Lásd *Houston, E. & W. Tex. Ry. v. United States (Shreveport Rate Cases)*, 234 U.S. 342, 351-53 (1914) (megállapítva, hogy a diszkriminatív, államon belüli vasúti díjak szoros és lényeges kapcsolatban állnak az államközi kereskedelemmel, amelyet a Kongresszus a kereskedelmi záradék alapján szabályozhat).

177 Lásd *Jones & Laughlin Steel Corp.*, U301.S., 37-43. o.

178 *NLRB v. Fruehauf Trailer Co.*, 301 U.S. 49 (1937); *NLRB v. Friedman-Harry Marks Clothing Co.*, U 301.S. (581937); *Associated Press v. NLRB*, U 301.S. (1031937); *Wash., Va. & Md. Coach Co. v. NLRB*, 301 U.S. 142 (1937) (mindannyian fenntartották a nemzeti munkaügyi kapcsolatokról szóló törvény alkalmazását az államok közötti kereskedelemben részt vevő magáncégek államon belüli tevékenységeire). A Bíróság Commerce

nem csak azt mutatják, hogy hajlandó megkérdőjelezni a jogi osztályozás néhány alapvető tételét, például a formalizmust és a kettős föderalizmust, hanem azt is, hogy legalább négy másik jogász is elismeri a klasszikus jogi gondolkodás, mint az alkotmánybíráskodás módjának korlátait.

III. A JOGI KLASSZICIZMUS ÉS A NEW DEAL ALKOTMÁNYOS PROGRESSZIVIZMUS KÖLCSÖNHATÁSA

Annak ellenére, hogy a Bíróság az 1930-as években nyilvánvalóan eltávolodott a klasszikus jogi gondolkodás formalizmusától egy olyan megközelítés javára, amely a viszonylag rugalmas alkotmányértelmezést és a jogalkotói megállapítások iránti fokozott tiszteletet hangsúlyozta, a jogi klasszicizmus néhány maradványa továbbra is releváns maradt, és valójában befolyásolta a Bíróság gazdasági szabadsággal kapcsolatos alkotmányos joggyakorlatában bekövetkezett átalakulás evolúciós jellegét. Valójában néhány klasszikus jogi elv fennmaradása az alkotmánybíráskodásban hozzájárult mind a Legfelsőbb Bíróság New Deal-korszakbeli jogtudományi átalakulásának szerkezetének és ütemének alakításához, mivel a bírósági felülvizsgálat konzervatív, gyámkodó megközelítésétől olyan megközelítésre váltott, amely hajlandó volt az alkotmányt a változó gazdasági körülményekhez igazítani, és rugalmasabban egyensúlyba hozni a közhatalmat és a magánjogokat. A Bíróság gazdasági szabadsággal kapcsolatos joggyakorlatának átalakulása fokozatos volt, és amennyiben elsősorban belső, nem pedig külső tényezők eredménye volt, a formalizmusról a pragmatizmusra való áttérés nagyrészt a jogi klasszicizmus miatt, nem pedig annak ellenére következett be.

A. A köz- és a magánszféra közötti ellentét tartós befolyása

Az 1930-as évek végére a Legfelsőbb Bíróság elvetette a magán- és a közszféra közötti különbségtételhez való formalista ragaszkodását. Ehelyett elismerte, hogy a gazdasági válság eseményei miatt a gazdasági magánügyek iránti növekvő közérdeklődés növekedett, és a kormányzati hatalom alkotmányos korlátainak rugalmasabb és pragmatikusabb értelmezését fogadta el, amelyet a törvényhozás ténymegállapításai és a gazdaságpolitika iránti fokozott bírói tisztelet jellemezett. Bár úgy tűnt, hogy a Bíróság lemondott az 1920-as évek során gyakran mereven alkalmazott affektációs doktrínáról, a bírák nem mondtak le teljesen a köz- és a magánszféra kettősségéről. A klasszikus jogi gondolkodásnak ez az alapeleme továbbra is befolyásolta a Bíróságon belül a bírósági felülvizsgálat természetéről és a megengedett gazdasági szabályozás paramétereiről folytatott jogász vitát, így mind a klasszikus, mind a progresszív jogászok érveléseikben így vagy úgy, de hivatkoztak az affektációs doktrína maradványaira.

Még ha a Bíróság többsége az 1920-as évek során ragaszkodott is az affektációs doktrína formalista alkalmazásához, néhány tagja komoly aggodalmát fejezte ki annak hasznosságával kapcsolatban, tekintettel arra, hogy több tagállamban is jelen volt

---

Clause joggyakorlat, lásd CUSHMAN, *supra* note 3, 139-207. o. Cushman elemzése alátámasztja azt a következtetést, hogy Hughes a klasszikus kereskedelmi klauzula elveit olyan módon feszegette, amely elősegítette az új fogalmak evolúciós alkalmazását.

iparágak tisztességtelen versenypolitikája, amely aláássza a munkavállalók és munkáltatóik közötti vélelmezett egyenlő tárgyalási folyamatot, és hátrányosan befolyásolja a közjólétet. Harlan F. Stone bíró, aki két évvel azután csatlakozott a Bírósághoz, hogy Taft főbíró a *Charles Wolff Packing Co. v. Court of Indus- trial Relations* ügyben kiadta az érintettségi doktrína szűkszavú megfogalmazását, az 1920-as évek végén a Taft-féle formulaszerű megközelítés meggyőző kritikusként tűnt ¹⁷⁹fel.¹⁸⁰ Egy pár különvéleményében tágan alkalmazta a közérdekkel érintett magánvállalkozás fogalmát. Érdekes módon, miközben Stone igyekezett megcáfolni a Bíróság formalista logikáját azokban az ügyekben, amelyekben érvénytelenítette a magán jegyzérek és munkaközvetítők által felszámított díjak előírására irányuló törvényi kísérleteket, nem feltétlenül utasította el teljesen a köz- és a magánszféra megkülönböztetését, mivel sürgette a Bíróságot, hogy nagyobb tiszteletet tanúsítson a helyi erőfeszítések iránt, hogy megvédje a legfőbb közérdeket az önző magánüzleti gyakorlatokból eredő tisztességtelen versenytől. A *Tyson & Brother-United Theatre Ticket Offices, Inc. kontra Banton* ügyben¹⁸¹ Stone megdorgálta a Bíróságot a magángazdasági autonómia osztályozott fogalmaihoz való hűségéért, és megjegyezte, hogy "[a] "közérdekkel érintett vállalkozás" kifejezés számomra túl homályosnak és illuzórikusnak tűnik".¹⁸² Úgy vélte továbbá, hogy ez a kategória - a jogi klasszicizmusnak a helyi gazdasági szabályozás korlátozott elismerésének lényeges attribútuma - nem volt sem "teljes [n], sem rögzített", ¹⁸³és hogy a korábban közérdekűnek nem tekintett új típusú vállalkozások most már közérdekűnek minősülhetnek.¹⁸⁴ Stone ahelyett, hogy feladta volna a köz- és a magánszféra közjogi megkülönböztetését, inkább a formalizmus építményét kívánta lerombolni, és a közjogi szabályozás alá eső magánvállalkozások kategóriáját bővíteni. Stone számára a tisztességes verseny közszükséglete megkövetelte a piacot monopolizáló és túlzó díjakat felszámítani próbáló brókerek által értékesített jegyárak szabályozását.¹⁸⁵

Hasonlóképpen, a *Ribnik v. McBride* ügyben ¹⁸⁶Stone megállapította, hogy a közvélemény elsődleges aggodalma a munkaközvetítő ügynökségekkel szemben, amelyek a munkát kereső munkanélkülieket túlzott díjak felszámításával kihasználják, szükségessé tette, hogy

179 262 U.S. 522, 538 (1923) (azzal érvelve, hogy a közérdeket a szolgáltatás "megkerülhetetlen jellege, valamint a túlzó díjak és az önkényes ellenőrzés, amelynek a közönség szabályozás nélkül ki lenne téve", megalapozza).

180 Lásd Barry Cushman, *Some Varieties and Vicissitudes of Lochnerism*, 85 B.U. L. REV. 881, 958, 968-73 (2005) (megjegyezve, hogy Stone és Brandeis különvéleménye valójában az affektálás doktrínáját használta fel az egyébként magánvállalkozások állami szabályozásának érvényességének bizonyítására). Cushman kiterjedt kutatása a New Deal "forradalmának" szerkezetéről alátámasztja azt a tézist, hogy az 1920-as évek végi Bíróság progresszívebb tagjai a jogi klasszicizmus nyelvezetét használták, miközben rugalmasabb és engedékenyebb módon alkalmazták a normákat. *Id.* at 910-12. E megfigyelés eredetisége Cushman professzoré; a jogi klasszicizmus és a New Deal alkotmányosságának fejlődése közötti kölcsönhatásról szóló saját feltevésem csupán a Cushman-tézist alkalmazza szélesebb kontextusban.

181 U.S.273. (4181927).

182 *Id.* at (451Stone, J., más véleményen).

183 *Id.*

184 Lásd *id.*

185 Lásd *id.* 449-52. o. Stone a jogalkotói megállapítások bírói tiszteletben tartását is sürgette. Lásd *id.* 453-54. o.

186 U.S.277. (3501928).

az ezen ügynökségek által felszámított díjak állami szabályozása.¹⁸⁷ Az ilyen típusú kereskedelmi vállalkozásoknak a közérdekű vállalkozások körébe történő bevonása - érvelt Stone - lényeges eszköze volt annak, hogy az állam egy széles körben elterjedt gazdasági problémával foglalkozhasson, és részben orvosolja a munkát keresők és a munkaközvetítők közötti alkupozícióban rejlő egyenlőtlenséget.¹⁸⁸ Bár Stone nem volt hajlandó különbséget tenni a kormányzatnak a tulajdon használatának és az árak szabályozására vonatkozó hatásköre között, amely megkülönböztetés a klasszikus köz- és magánszféra kettősségének középpontjában áll, mint a *Tyson-ügyben*,¹⁸⁹ nem ment el olyan messzire, hogy az érintettségi doktrína teljes elhagyását sürgette; ehelyett annak alapelveinek rugalmasabb alkalmazását javasolta.¹⁹⁰

Brandeis bíró a magángazdasági tevékenység szabályozásához fűződő közérdek tágan értelmezte a közérdeket. Az *O'Gorman & Young, Inc. kontra Hartford Fire Insurance Co.* ügyben¹⁹¹ a megosztott bírósághoz intézett véleménye megerősítette New Jersey jogkörét a biztosítási ügynökök jutalékának szabályozására, mint a biztosítók pénzügyi stabilitásának megőrzéséhez szükséges ésszerű eszközt, amelyektől a lakosság tűzbiztosítása függött.¹⁹² Brandeis, Stone-hoz hasonlóan, feltételezte az ilyen jogszabályok alkotmányosságát,¹⁹³ amely álláspont ellentétes a másként gondolkodókkal, akik különbséget tettek a biztosítási díjak mint közérdekű kérdések és a biztosítási ügynökök díjazása között, amelyet a biztosítótársaságok magánjoga alá tartozónak tekintettek.¹⁹⁴

A következő évben a Bíróság egy másik, öt-négy arányban hozott határozatában úgy tűnt, hogy megfordítja az irányt, és feleleveníti a köz- és a magánszféra közötti klasszikus megkülönböztetést,¹⁹⁵ amikor a *New State Ice Co. kontra Liebmann* ügyben érvénytelenített egy

187 *Id.* 364-72. o. (Stone, J., más véleményen).360,

188 *Lásd id.* at 360-61, Stone a törvényhozás iránti tiszteletet sürgetve³⁶⁹. azt mondta: "Lehetnek ésszerű véleménykülönbségek az itt megkísérelt megoldás bölcsességét illetően. . ."

A köztük való választás azonban a bírói területről a jogalkotás területére való átlépést jelenti." *Id.* 375.

189 *Lásd Tyson*, U273.S. at (451Stone, J., más véleményen) ("Az az alkotmányos elmélet, hogy az árak általában nem szabályozhatók, azon a feltételezésen alapul, hogy a közérdek és a magánjog egyaránt megfelelően védett, ha a vevők és az eladók között "szabad" verseny van, és hogy a gazdasági társadalom ilyen állapotában a magántulajdon tulajdonjogának olyan fontos eseményébe való beavatkozás, mint az árrögzítés, nem indokolt, és ezért a tulajdon elvételt jelenti a törvényes eljárás nélkül.").

190 *Ribnik*, 277 U.S., 374. o. (Stone, J., más véleményen) ("Azt állítani, hogy van alkotmányos jogkör egy vállalkozás vagy egy bizonyos tulajdonhasználat szabályozására, mert a közérdek egy különösen érintett osztály jólétéhez fűződik, és megtagadni ezt a jogkört az árszabályozásra ugyanezen cél elérése érdekében, amikor csak ez tűnik megfelelő és hatékony jogorvoslatnak, az olyan megkülönböztetés, amely nem valós gazdasági különbségen alapul, és amelyre nem találók igazolást magában az alkotmányban, sem pedig a Bíróság véleményeiben.").

191 U.S.282. (2511931).

192 *Lásd id.* 257-58.

193 *Lásd id.* (arra a következtetésre jutva, hogy az "alkotmányosság vélelmének kell érvényesülnie", ha a jegyzőkönyvben nincsenek olyan tények, amelyek indokolnák annak megdöntését).

194 *Lásd id.* 266-70. o. (Van Devanter, J., más véleményen). 195285 U.S. (1932)262.

Oklahomai törvény, amely viszonylag szigorú előírásokat írt elő a jég gyártására, értékesítésére és forgalmazására.¹⁹⁶ Sutherland bíró a Bíróság nevében úgy érvelt, hogy a törvény, amely a jégpiacra való belépést valójában néhány vállalatra korlátozta, jogellenes osztályjogszabály volt, amely korlátozta a szerződési szabadságot azok számára, akik rendes hivatásuk gyakorlására törekedtek - olyanra, amely nem kapcsolódott össze a közérdekkel az érintettségi doktrína értelmében.¹⁹⁷ Nem meglepő módon Brandeis másként vélekedett, és ismét rugalmasan fogalmazta meg a közérdekkel érintett vállalkozás fogalmát.¹⁹⁸ Amennyiben Brandeis az állam által a demokrácia laboratóriumaként gyakorolt közhatalom tág felfogását fogalmazta meg,¹⁹⁹ a különvéleménye nem vetette el teljesen a klasszikus köz- és közvagyon kettősségét. Valójában Brandeis hangsúlyozta a jég fontosságát a közvélemény számára, és a jégipart egy közüzemi vállalathoz hasonlította.²⁰⁰ Ezzel a klasszikus formalizmus régóta bírálója úgy tűnt, hogy felismerte, milyen nagy vonzerővel bír testvérei számára az affektációs doktrína hagyományos kerete. Ahelyett, hogy megpróbálta volna meggyőzni őket, hogy teljesen lemondjanak róla, Brandeis inkább a jégüzlet szabályozását igyekezett igazolni a köz- és a magánszféra dichotómiáján belül, miközben remélte, hogy lazítani tud a helyi kísérletezésre vonatkozó ideológiai korlátokon.

A 1934. Bíróság egy újabb, öt-négy arányban hozott határozatában úgy tűnt, hogy támogatja a Stone-Brandeis megközelítést a magángazdasági tevékenység állami szabályozásával kapcsolatban. A *Nebbia kontra New York* ügyben²⁰¹ a Bíróság az állami rendőrségi hatáskörök ésszerű gyakorlásaként jóváhagyta azt a New York-i törvényt, amely a tej eladására vonatkozó minimálárát írta elő.²⁰² Roberts bíró, aki a Bíróság véleményét írta, a törvényt ideiglenes intézkedésnek minősítette, amelynek célja a tej túlkínálatából eredő vészhelyzet orvoslása volt, amely demoralizálta a piacot, és tisztességtelen gazdasági versenyt eredményezett a kiskereskedők között.²⁰³ Elutasítva azt a felfogást, hogy a tej értékesítése rendes magánvállalkozás lenne, Roberts megjegyezte, hogy a tejiparban dolgozókat már kiterjedt állami szabályozásnak vetették alá,²⁰⁴ és úgy találta, hogy "a közlegfőbb érdeke"²⁰⁵ a káros kereskedelmi gyakorlatok megfékezéséhez és a fogyasztók biztonságos és ésszerű tejjelátásának biztosításához fontosabb, mint a fogyasztók magánjoga.

---

196 *Id.* 271-72. o. (a jogszabály követelményeinek ismertetése, amelyek között szerepelt az a követelmény, hogy az engedélyt kérelmezőnek bizonyítania kell "a jégellátás szükségességét azon a helyen, ahol az üzletet létesíteni kívánják").

197 *Lásd id.* 277-79. o.

198 *Lásd id.* 291-92., 301-04. o. (Brandeis, J., más véleményen) (azzal érvelve, hogy nem létezik a közérdekkel érintett vállalkozások elkülönült kategóriája, hanem hogy "az állam hatásköre kiterjed minden olyan vállalkozás szabályozására, amely ésszerűen szükséges és megfelelő a köz védelmére").

199 *Lásd id.* 311.

200 *Lásd id.* 301-04.

201291 USA (5021934).

202 *Lásd id.* 530-39. o.

203 *Id.* 538-39,515,517,530,

204 *Id.* 521,530.

205 *Id.* 525.

a tejkereskedő alulszámlázza a vásárlóit.²⁰⁶ Bár Roberts elismerte a magánjogok és az állami szabályozás közötti eredendő konfliktust -²⁰⁷ amely a klasszikus köz- és magánszféra kettősségének középpontjában álló feszültség -, fenntartotta az állam hatáskörét egy olyan vállalkozás szabályozására, amely nem volt sem közüzemi szolgáltatás, sem monopólium, és amely egyébként sem állami támogatásból vagy kiváltságokból származott.²⁰⁸ Ehelyett Roberts úgy érvelt, hogy a tej értékesítése, függetlenül annak magánjellegétől, olyan jelentős közösségi érdeket érint, amely állami ellenőrzést indokol.²⁰⁹ Azt is megjegyezte, hogy "egy vállalkozás magánjellege nem feltétlenül vonja ki azt a díjak vagy árak szabályozásának hatálya alól"²¹⁰, ami sokkal inkább megfelel az affektálási doktrína Stone-Bran-deis-féle alkalmazásának, mint Taft korábbi főbíró *Wolff-ügyben* kifejtett álláspontjának.

A tudósok által gyakran a magánjogok és a közhatalom közötti klasszikus különbségtétel Bíróság általi "feladását"²¹¹ bizonyító passzusban Roberts megjegyezte, hogy "nincs a közérdekkel érintett vállalkozásoknak zárt osztálya vagy kategóriája"²¹², és hogy a "közérdekkel érintett" kifejezés pontatlan eszköz a magánvállalkozások megengedett állami szabályozásának határainak kijelölésére.²¹³ Ennek megfelelően a tejár-szabályozást az állami rendőrségi hatáskörök ésszerű gyakorlásának tartotta, és nem volt hajlandó megkérdőjelezni az e szabályozást kiváltó gazdaságpolitika bölcsességét.²¹⁴ Tekintettel a Bíróság által az államnak nyújtott tiszteletre²¹⁵ és Robertsnek az érintettségi doktrína rugalmas értelmezésére, nem meglepő, hogy sok tudós a *Nebbia*t átalakító döntésnek tartja,²¹⁶ amely a Bíróságnak a jogi klasszicizmus szigorúságából való kilépését és a gyámkodó bírói felülvizsgálatról e területen az alkotmányos alkalmazkodóképesség rugalmas és pragmatikus joggyakorlata felé való elmozdulását jelezte.

Ám annak ellenére, hogy ez az ügy a Bíróság 1930-as évekbeli joggyakorlati változása evolúciós láncszemének számít, talán pontosabb lenne Roberts véleményét a jogi osztályozás és a joggyakorlat közötti kölcsönhatás példájának tekinteni.

206 *Id.* 535-39.525,

207 *Lásd id.* 524.

208 *Lásd id.* 531-38.

209 *Lásd id.* 529-39525., o.

210 *Id.* 535.

211 *Lásd pl.* CUSHMAN, *Supra* note at 3,78-83 (azzal érvelve, hogy Roberts *Nebbia*-véleménye "[megtette] azt a forradalmi lépést, hogy elhagyta a köz- és a magánszféra megkülönböztetését mint elemzési kategóriát az árszabályozási ügyekben"); *lásd még* White, *Supra* note at 154, (arra a 1099következtetésre jutva, hogy *Nebbia* elhagyta azt a megkülönböztetést, "hogy a "közérdekű" vállalkozások szélesebb körben szabályozhatók, mint a "magánvállalkozások").

212 *Nebbia*, U 291.S. at 536.

213 *Lásd id.*

214 *Lásd id.* 537-38. o.

215 *Lásd id.* 537-39. o. ("[Egy] állam szabadon elfogadhat bármilyen gazdaságpolitikát, amelyről indokoltan feltételezhető, hogy a közjót szolgálja, és ezt a politikát a céljának megfelelő jogalkotással érvényesítheti").

216 *Lásd pl.* CUSHMAN, *Supra* note, 3,79-827., o. (a vélemény "forradalmi" jellegének leírása); White, *Supra* note, 154,1099-1103. o. (a *Nebbia*-határozat átalakító értékének védelme).

cizmus és az alkotmányos alkalmazkodóképesség jogtudományi elmélete, amely végül felváltotta azt. Másképpen fogalmazva, az 1930-as évek alkotmányos forradalma nem *Nebbiával* kezdődött, és a klasszikus köz- és magánjogi dichotómia Roberts általi látszólagos "feladása" sem vetett véget a Bíróságon belüli jogtudományi küzdelemnek. Sokkal inkább az a mód, ahogyan Roberts felépítette véleményét, arra utal, hogy a jogi klasszicizmus szempontjai mind a vita alakításában, mind a változás ütemének befolyásolásában szerepet játszottak. Bár úgy tűnik, Roberts minden bizonnyal kiterjesztette a közérdekű magánvállalkozás fogalmát, véleményének más részeiben elismerte azt is, hogy annak meghatározása, hogy mely magánvállalkozások tartoznak állami szabályozás alá, az egyes esetek²¹⁷ tényállásától függ, és így minősíthette az egyébként széleskörű kijelentését arról, hogy többé nem létezik a közérdekű vállalkozások zárt kategóriája.²¹⁸

Ebben a tekintetben Roberts kiterjesztő értelmezése az érintettségi doktrinusról kevésbé tűnik merésznek, és inkább minimalista, mint forradalmi jogi megközelítést jelez. A kiskereskedelmi tejüzletben a közérdek hangsúlyozása aligha volt újszerű, tekintettel az iparágat már eddig is szabályozó kiterjedt szabályozásra²¹⁹. A Bíróság nem helyezte hatályon kívül a *Wolffot* vagy más, az 1920-as évekből származó ügyeket sem, amelyek szigorúan értelmezték az érintettségi doktrínát. Ahelyett, hogy elvetette volna a köz- és a magánszféra közötti különbségtétel klasszikus eszközét, Roberts inkább egy olyan eszközt javasolt, amellyel a kategóriákat széles körben lehet alkalmazni, hogy a megkülönböztetés a változó gazdasági körülmények között életképesebbé váljon.

Roberts magyarázata arról, hogy a tejet az előírt ár alatt értékesítő kiskereskedők tisztességtelen versenypolitikájukkal hogyan veszélyeztették a közjólétet, jól mutatja, hogy érvelését mennyire klasszikus szemléletben fogalmazta meg. Roberts érvelése szerint a tejárak szabályozásához fűződő közérdeket részben a magántulajdon mások számára káros módon történő felhasználásának klasszikus elve indokolta.²²⁰ A versenytársaikat alulértékelő kiskereskedők kárt okoztak a tejtermelőknek, demoralizálták a piacot, és veszélyeztették a közegészségügy érdekét, hogy megbízható, biztonságos tejellátás álljon rendelkezésre.²²¹ A Bíróság konzervatív szkeptikusait meggyőzni igyekezve Roberts azzal érvelt, hogy az árszabályozásra azért van szükség, hogy az iparágat megóvják a romboló tenyészettől. Ennek megfelelően a New York-i törvény a közjó előmozdításának ésszerű eszköze volt, nem pedig törvénytelen osztályjogszabály.²²²

Még ha a *Nebbia* nem is jelezte, hogy a Bíróság gyakorlatilag felhagyott a köz- és a magánszféra közötti különbségtétellel, azt jelentősen meggyengítette a rugalmas inter- és interoperabilitási elveivel.

---

217 *Nebbia*, U 291.S. at 536.

218 Másrészt ez a kijelentés azt is példázhatja, hogy Roberts nem hajlandó az elemzését a jogi klasszicizmus absztrakt formalitásának megfelelően végezni, amelyben a bírák gyakran hivatkoznak általános elvekre, és látszólag mechanikusan alkalmazzák azokat az ügy tényeire.

219 *Lásd Nebbia*, U 291.S. at (521 "A vasutakon kívül New York állam egyetlen üzletágát sem szabályozott és szabályoz olyan alaposan, mint a tejipart."). 220 *Lásd id.* 520-21., 538-39523. o.

221 *Id.* 517,530,538.

222 *Lásd id.* 537-39. o.

a gazdasági szabályozás kérdésében a bírói tisztelet szükségességéről szóló nyelvezetet. Roberts véleménye jól példázza a jogi klasszicizmus és az 1930-as években kialakuló alkotmányos adaptivitás közötti kölcsönhatást. Az előbbi alakította az utóbbit, ahogy a Hughes-bíróság progresszív és centrista tagjai a gazdasági szabadság engedékenyebb joggyakorlata felé mozdultak el. Az, hogy a köz- és a magánszféra közötti különbségtétel a *Nebbia* után is meghatározta a Legfelsőbb Bíróság véleményeit, aláhúzza e változás fokozatos jellegét, valamint a Bíróságon belüli mély megosztottságot a magángazdasági ügyek megengedett állami ellenőrzésének mértékét illetően. Mégis, mind a kialakulóban lévő élő alkotmányos elmélet hívei, mind az őrző bírói felülvizsgálat klasszikus felfogásának hívei továbbra is ezt a megkülönböztetést szem előtt tartva alakították ki vitáikat.

A *Morehead kontra New York ex rel. Tipaldo* ügyben²²³ a Bíróság mélyen megosztottan fordult meg, mivel Roberts bíró csatlakozott a négy *Nebbia* ellenzőhöz, és érvénytelenített egy olyan állami minimálbér-rendeletet, amely korlátozta a közérdekkel nem érintett, rendes üzleti tevékenységet folytató magánmunkáltatók szerződéses szabadságát.²²⁴ Azzal, hogy a Bíróság tartózkodott az *Adkins*-ügy felülbírálatától,²²⁵ amelynek formalista logikája a magánvállalkozások állami ellenőrzés alá helyezésével szembeni klasszikus ellenszenvet tükrözte, elkerülte a *Nebbia* logikájának alkalmazását a bérszabályozásra, és - ha ideiglenesen is - újraélesztette a köz- és a magánszféra közismert megkülönböztetését. Ha Roberts valóban fel akarta volna adni a köz- és a magánszféra kettősségét, vagy pontosabban, ha úgy értelmezte volna az ügyben hozott döntését, hogy annak ez a gyakorlati hatása van, akkor talán leküzdhetette volna az *Adkins* felülbírálatával kapcsolatos eljárási aggályait, mivel az ügyvédek²²⁶ nem kérték hivatalosan, hogy ezt tegye, és az ötödik és kulcsfontosságú szavazat lett volna a New York-i törvény, mint a rendőri hatáskörök ésszerű intézkedése, amely egy kiemelkedő közérdek előmozdítását szolgálja. A Roberts ezen ügyekben elfoglalt álláspontjai közötti szubsztantív disszonancia arra utal, hogy tartózkodóan áll a klasszikus érintettségi doktrína teljes figyelmen kívül hagyásához.

A jogi klasszicizmus, a formalista logikával és a kategorikus érveléssel, 1936-ban is hatással volt a bírák többségére. But- ler bíró hallgatólagosan megjegyezte a párhuzamot az érintettségi doktrína és a szerződési szabadság között, és *Wolffra* és más klasszikus precedensekre hivatkozott.²²⁷ Sőt, a többség elutasítása az *Adkins* felülbírálatának megfontolására a klasszikus mechanikus gondolkodást tükrözte:

223 U.S.298. (5871936).

224 *Lásd az id.* 604, 608-13, 617-18. o. (*Adkins* elveit alkalmazva és ebből következően elutasítva azt a felfogást, hogy a magánalkalmazott női munkavállalók minimálbérének szabályozását átható közérdek indokolná).

225 *Adkins v. Children's Hosp.*, U261.S. 550-54525, (1923) (megemlítve a számos olyan esetet, amely helyt adott a magánvállalkozások által kötött szerződések állami szabályozásának, mielőtt megállapította, hogy "[i]f [i]f ... a szerződési szabadságba való jogalkotói beavatkozást tiltó általános szabály alól az előzőekben felsorolt kivételek által biztosított fényben megvizsgáljuk és elemezzük a szóban forgó törvényt, látni fogjuk, hogy az minden lényeges tekintetben eltér tőlük").

226 *Lásd CUSHMAN*, *Supra* note, 3,92-104. o. (Roberts dilemmájának tárgyalása a *Morehead*-ügyben).

227 *Morehead*, U298.S. at (617idézi *Meyer v. Nebraska*, U262.S. (1923); *Charles Wolff Packing Co. v. Court of Indus*390,399 *Relations*, 262 U.S. 522, 534 (1923); *Ribnik v. McBride*,

U 277.S. (350,1928356)). A Bíróság hivatkozott az *Adkins-ügyre* is. *Lásd id.*

mivel az állam nem kérte a Bíróságtól az *Adkins* felülbírálatát, a Bíróság nem fogja ezt megtenni.²²⁸ A jogi klasszicizmus befolyásolta azt is, ahogyan a *Morehead-ügyben* különvéleményt megfogalmazó bírák megpróbálták meggyőzni testvéreiket arról, hogy a helyi gazdasági szabályozással szemben engedékenyebb megközelítést alkalmazzanak, miközben az alkotmányt a változó gazdasági körülményekhez igazítják. Stone megjegyezte a nők jólétéhez fűződő legfőbb közérdeket, Hughes²²⁹ pedig a következő évben a *West Coast Hotelről* szóló véleményét előrevetítő megfogalmazásban óva intett a szerződési szabadság olyan módon történő felhasználásától, amely "felülírhat minden közérdeket, és ezáltal a

a végén éppen azt az esélyegyenlőséget rombolják le, amelynek védelmére hivatott."²³⁰ Ilyen módon a jogi klasszicizmus hatása továbbra is megmaradt a Bíróság joggyakorlatának alakulásában.

B. Alkotmányos alkalmazkodóképesség és változó gazdasági körülmények

Miközben a Legfelsőbb Bíróság az 1930-as években a gazdasági magánvétekenységek állami szabályozásának terjedelmét értékelte, szembesült az Alkotmánynak a változó gazdasági körülményekre való alkalmazásából eredő kérdésekkel. Széles körű kedvezőtlen társadalmi-gazdasági hatásai mellett a gazdasági világválság jelentősen megváltoztatta a kormányzatnak a magángazdasági ügyekben betöltött szerepéről alkotott felfogást is. A magánjogok szentségéről vallott klasszikus laissez-faire felfogás és az ezzel együtt járó szkepticizmus az állami szabályozással kapcsolatban ellentmondásba került a gazdasági válság gazdasági realitásaival. A Hughes-bíróságon belüli ideológiai megosztottság fokozódott, mivel egyes bírák megkérdőjelezték a jogi klasszicizmus előfeltételeit, míg mások kitartóan védtek annak alapelveit. A Bíróság gazdasági szabadsággal kapcsolatos joggyakorlatának átalakulása akkor következett be, amikor a bírák pusztán többsége az alkotmányos alkalmazkodóképességnek egy engedékenyebb és rugalmasabb fogalmával helyettesítette az őrzői felülvizsgálat klasszikus koncepcióját. A Bíróság kereskedelmi záradéki joggyakorlatában bekövetkezett változáshoz hasonlóan ez a változás is fokozatos volt, és a jogi klasszicizmus tartós befolyását tükrözte. Két eset illusztrálja ezt a változásmintát, és mutatja a jogi klasszicizmus és az alkotmányos alkalmazkodóképesség fejlődése közötti kölcsönhatást.

A *Home Building & Loan Ass'n v. Blaisdell* ügyben²³¹ a Bíróság a Minnesota Mortgage Moratorium Law-t az állami rendőrségi hatáskörök ésszerű gyakorlásaként hagyta jóvá gazdasági vész helyzetben.²³² Hughes főbíró, aki az élesen megosztott bíróság nevében írt, úgy találta, hogy a törvény, amely meghosszabbította a jelzáloghitelek méltányos visszaváltási időszakát, nem sértette a szerződési klauzula szerződéses kötelezettségek csorbításának tilalmát, mivel érintetlenül hagyta az alapul szolgáló jelzálogtartozást.²³³ Hivatkozva arra a precedenssorozatra, amelyben a Bíróság különbséget tett a szerződéses jogokat megváltoztató törvények és a szerződéses jogokat megváltoztató törvények között.

228 *Id.* 603-05, 618.

229 *Id.* 632-35. o. (Stone, J., eltérő véleményen).

230 *Id.* 627. o. (Hughes, C.J., különvélemény); lásd a 162-66. és a kísérőszöveget. 231290 USA (3981934).

232 *Lásd id.* 444-48.

233 *Lásd id. 424., 445-46. o.* (kifejtve, hogy a törvény nem mentesítette a fennálló tartozást, hanem ideiglenes jogorvoslatot biztosított a jelzáloghitelezőknek mindaddig, amíg továbbra is fizették a bérleti díjat).

kötelezettségeket azoktól, amelyek csupán módosították a szerződéses jogorvoslatokat,²³⁴ Hughes összeegyeztette a szerződési záradék alkotmányos korlátait a helyi rendőrségi hatáskörök depresszió korabeli imperatívuszával. Ennek megfelelően a szerződési klauzula szó szerinti értelmezésétől eltekintett egyenrugalmas megközelítés javára, amely összeegyeztette a magán szerződéses jogokat a közellenőrzéssel. Ahelyett, hogy ragaszkodott volna a köz- és a magánszféra közötti szigorú klasszikus megkülönböztetéshez, Hughes "a közszükségletek és az egyéni jogok és a közjólét közötti ésszerű kompromisszum szükségességének ... növekvő elismerését" állapította meg.²³⁵ Cardozo és Stone bírák észrevételeire támaszkodva, akik mindketten kritizálták Hughes eredeti véleménytervezetét, mint túl óvatos és száraz, és ehelyett a magán szerződések iránti fokozott közérdekűség iránti bírói tiszteletet szorgalmazták,²³⁶ a főbíró hangsúlyozta "a rea-sonábilis eszközök alkalmazását annak a gazdasági struktúrának a védelmére, amelytől mindannyiunk java függ".²³⁷

A Bíróság döntése, amely fenntartotta Minnesota hatóságát a gazdasági vész helyzetben a jelzálog szerződések módosítására, felháborította a bíróság legelkötelezettebb jogi klasszicistáit, akik a döntésben az alkotmányos katasztrófa csíráit látták. Ragaszkodva ahhoz, hogy az Alkotmány "nem jelent egyszer valamit, máskor pedig teljesen mást", Sutherland²³⁸ bíró a szerződési klauzula történelmi kontextusára hivatkozott, és kifejtette, hogy az állami hatáskörök korlátozásában tükröződik a keretalkotóknak az adósmentő jogszabályokkal kapcsolatos félelme.²³⁹ Sutherland a jelzáloghitel-mentességi törvényt jogellenes osztályjogszabálynak tekintette, és elmarasztalta a Bíróságot, amiért gazdasági vész helyzetben rugalmasan közelíti meg az alkotmányértelmezést.²⁴⁰ Sutherland számára "[i]gy az alkotmány rendelkezéseit nem tartják fenn, amikor csípnek, és amikor vigasztalnak, akkor is el lehet hagyni őket".²⁴¹

Erre a klasszikus szemléletre válaszul, amely a hagyományos frakcióellenességet és a gyámügyi bírói felülvizsgálat előjogát tükrözte, Hughes,

234 *Lásd id.* 428-42. o. (a jogok és a jogorvoslatok megkülönböztetésének tárgyalása a szerződési klauzula joggyakorlatában); *lásd még* Samuel R. Olken, *Charles Evans Hughes and the Blaisdell Decision: A Historical Study of Contract Clause Jurisprudence*, 72 OR. L. REV. 513, 522-51 (1993) (a Bíróság Blaisdell szerződési klauzula előtti joggyakorlatának tárgyalása).

235 *Blaisdell*, U 290.S. at 442.

236 *Lásd* Olken, *Supra* note 234, 584-85, 590-91. o. (tárgyalja, hogy Stone és Cardozo bírák hogyan javasolták, hogy Hughes módosítsa véleménytervezetét, hogy hangsúlyozza a szerződési záradék rugalmas értelmezését és a magán szerződések közérdekűségét).

237 *Blaisdell*, U 290.S. at 442.

238 *Id.* 449. o. (Sutherland, J., eltérő véleményen). Mivel Hughes alkotmányos alkalmazkodóképességében és az élő alkotmány előfeltevésében közvetlen fenyegetést érzett a jogi klasszicizmusra, Sutherland a klasszikus őrző bírói felülvizsgálat eredetiségét mutatta be, amikor figyelmeztetett: "A konstruálás egész célja, az alkotmány valamely rendelkezésére alkalmazva, az alkotók és az alkotmányt elfogadó nép szándékának feltárása, megállapítása és érvényre juttatása". *Id.* 453.

239 *Lásd id.* 453, 465, 472.

240 *Lásd id.* 450-53. Sutherland aggodalmát fejezte ki az alkotmányos elvek stabilitásával kapcsolatban, *lásd id.* at, és 449. elutasította azt az elképzelést, hogy az Alkotmány jelentése, különösen annak korlátai, idővel változnak. *Lásd id.* 450-53. o.

241 *Id.* 483.

Cardozo és Stone segítségével és bátorításával azt állította, hogy az alkotmányértelmezés pragmatikus és rugalmas módszerére van szükség, amely a szerződési klauzula nyelvezetét igyekszik összeegyeztetni annak működésének modern kontextusával. Megjegyezve, hogy "a tilalom nem abszolút, és nem kell szó szerinti pontossággal értelmezni, mint egy matematikai képletet",²⁴² Hughes megdorgálta az ellenvéleményt megfogalmazókat formalista megközelítésük miatt. Elutasítva azt a pre-mise-üket, hogy a szerződési záradék jelentése nem változott 1787 óta, Hughes elutasította, hogy "finom különbséget tegyen az alkotmány szavainak szándékolt jelentése és szándékolt alkalmazása között".²⁴³ Ehelyett egy instrumentálisabb utat választott, amely "a klauzula per- változatának megakadályozására törekedett azért, hogy eszközként használta az államok alapvető érdekeik védelmére vonatkozó képességének megfojtására".²⁴⁴ Ennek megfelelően Hughes, a jogi klasszicizmustól eltérve, az alkotmánynak a változó gazdasági körülményekre való alkalmazását támogatta, és arra a következtetésre jutott, hogy "az állam védelmi hatalmának ésszerű gyakorlásának fenntartása minden szerződésbe beleolvasható".²⁴⁵ A hangsúly kedvéért Hughes megismételte John Marshall meggyőző megállapítását, miszerint "[m]indenképpen nem szabad elfelejtenünk, hogy egy *alkotmányt* fejtsünk ki".²⁴⁶

Lényegében Hughes a változó körülmények doktrínájára hivatkozott a szerződési záradék tágabb értelmezésének indoklásaként, és a Sutherlandnél kontextuálisabb megközelítést alkalmazott annak alkalmazásához. Annak ellenére, hogy a vélemény elutasította a különböző klasszikus premisszákat, a jogi klasszicizmus hatása még mindig érződött azon a módon, ahogyan Hughes a következtetéseit indokolta. Progresszív lendülete ellenére a határozat meglehetősen óvatos és a magánjogokért aggódó.²⁴⁷ Stone és Cardozo egyaránt kritizálta Hughes eredeti véleménytervezetét, mivel az túlságosan bizonytalan volt, és arra ösztönözték, hogy helyezzen nagyobb hangsúlyt a magánszerződésekhez fűződő közérdekre és a szerződési klauzula korlátozott, eredetiségelvű értelmezésének hibáira.²⁴⁸ Ezen túlmenően Hughes többszöri utalása a jelzáloghitel-moratórium ideiglenes időtartamára és annak vészhelyzeti intézkedésként való jellemzése a végső vélemény konzervatív vonásait mutatja.

242 *Id.* at (428többségi vélemény).

243 *Id.* 443.

244 *Id.* 444.

245 *Id.* Egy olyan passzusban, amely kritizálta a gazdasági magánérdekek elsőbbségéről szóló klasszikus előfeltevést és a köz- és magánszféra közötti szigorú klasszikus megkülönböztetést, Hughes megjegyezte, hogy "a kérdés már nem pusztán az egyik szerződő fél és a másik között áll fenn, hanem az ésszerű eszközök alkalmazása annak a gazdasági struktúrának a védelmére, amelytől mindannyiunk javát függ". *Id.* 442.

246 *Id.* at (443idézi a *McCulloch v. Maryland*, U 17.S. (4 Wheat.) (316,1819407)).

247 *Lásd id.* 425., 444-47. o. (a jogszabály ideiglenes időtartamának magyarázatát, valamint azt, hogy a jogszabály megőrzi az alapjául szolgáló jelzálogtartozást, miközben lehetővé teszi a jelzáloghitelezők számára, hogy a bérleti díj megfizetése után birtoklási jogot tartsanak fenn).

248 *Lásd id.* 429-34. o. (a szerződési klauzula történelmi fejlődésének tárgyalása); *lásd még* Olken, *Supra* note 234, 584-85., 590-91. o. (annak tárgyalása, hogy Stone és Cardozo bírák hogyan javasolták Hughes-nak, hogy módosítsa véleménytervezetét, hogy hangsúlyozza a szerződési klauzula rugalmas értelmezését és a magánszerződésekhez fűződő közérdeket).

Hughes olyan historizáló véleményt alkotott, amely inkább precedenseket, mint politikát használt fel a jelzáloghitel-moratóriumról szóló törvénynek a vészhelyzet²⁴⁹ idején történő kormányzati szabályozás elismert hagyományába való elhelyezésére, és olyan esetek sorozatára támaszkodott, amelyek különbséget tettek a szerződéses jogok és a jogorvoslatok között.²⁵⁰ Hughes inkább pragmatikus jogásként, mint ideológusként igyekezett összeegyeztetni a hagyományos szerződési klauzula joggyakorlatot a változó gazdasági körülményekkel. Megállapította, hogy "[a]z alkotmányos tilalom és az állami hatalom szükséges maradványának összehangolására vonatkozó elv fokozatos elismerést nyert a Bíróság döntéseiben".²⁵¹ Hughes azt is hangsúlyozta, hogy a törvény a közjót szolgálta anélkül, hogy a jelzálogjogosultakat megfosztotta volna magánjogaiktól²⁵², és így nem hasonlított a frakciók osztályjogszabályaihoz, ami egyrészt elismerte a frakciókkal való klasszikus foglalatosságot, másrészt azt sugallta, hogy az esetre nem volt megfelelő hatással. Megjegyzése, miszerint "[a] szerződéseknek a károsodással szembeni védelmére irányuló politika feltételezi egy olyan kormányzat fenntartását, amelynek értelmében a szerződéses kapcsolatoknak van értelme[ ]- egy olyan kormányzatét, amely megfelelő hatalmat tart fenn a társadalom békéjének és jó rendjének biztosítására", Hughes véleményének e kettős aspektusait²⁵³ tárja fel. A magánjogok szentségével kapcsolatos klasszikus aggályokat szem előtt tartva Hughes felismerte, hogy az őrző bírói felülvizsgálat, amely az alkotmányos korlátozások szigorú értelmezésére helyezi a hangsúlyt - lényegében az alkotmány negatív szemléletét -, hosszú távon valójában akadályozhatja a magánjogok biztonságát. Ennek megfelelően arra törekedett, hogy a Bíróságot egy olyan, engedékenyebb felülvizsgálati mérce felé terelje, amelyben a bírák az alkotmányt a változó öko- nomikus körülményekhez alkalmazzák.

Hasonlóképpen, a főbíró véleménye a *West Coast Hotel Co. kontra Parrish*²⁵⁴ ügyben is jól mutatja, hogy a változó gazdasági körülmények fogalmát használta fel arra, hogy igazolja a Bíróság eltérését a szerződéses szabadság klasszikus védelmétől. A *West Coast Hotel* ügyben a Bíróság a rendőrségi hatáskörök ésszerű gyakorlásaként fenntartotta Washington állam nőkre vonatkozó minimálbér-törvényét, és jelentősen leszűkítette a szerződési szabadság körét.²⁵⁵ A Bíróság felülbírálta az *Adkins-t*, és elutasította azt a klasszikus előfeltevést, hogy a szerződési szabadság felülírja a tisztességes bérekhez fűződő közérdeket.²⁵⁶ Hughes, aki egy évvel korábban a *Morehead-ügyben* különvéleményt fogalmazott meg, a depresszió korszakára hivatkozott, mint a Bíróság indoklására.

249 Lásd *Blaisdell*, U 290.S., 439-42. o.; lásd pl. *Edgar A. Levy Leasing Co. kontra Siegel*, 258 U.S. 242 (1922) (a bérleti díj csökkentésére vonatkozó törvények fenntartása a szerződési záradék megtámadásával szemben); *Marcus Brown Holding Co. v. Feldman*, 256 U.S. 170 (1921) (ugyanaz); *Block v. Hirsh*, 256 U.S. 135 (1921) (ugyanaz).

250 Lásd pl. *Bronson v. Kinzie*, 42 U.S. (1 How.) 311 (1843) (érvénytelenítette az illinois-i jelzálogjogról szóló törvényt, de elismerte az állam hatáskörét a szerződéses jogorvoslatok olyan módon történő módosítására, amely nem sérti a szerződéses kötelezettségeket); lásd még *Olken*, *Supra* note 234, 532-51. o. (a jogok és a jogorvoslatok megkülönböztetésének tárgyalása a szerződési klauzula joggyakorlatában).

251 *Blaisdell*, U290.S. at *Lásd*

435.252*id.* at 444-47425.,

253 *Id.* 435.

254300 USA (3791937).

255 *Lásd id.* 391-95. o, 400.

256 *Lásd id.* 398-400.

a változó körülmények doktrínájának alkalmazása és a magán-munkaviszonyok állami szabályozásának tiszteletben tartása.²⁵⁷ Mégis, ahogy Barry Cushman alkotmánytörténész találóan megjegyezte, amit Hughes ebben az ügyben tett, nem volt annyira forradalmi, mivel lényegében összeegyeztette a Bíróságnak a magánjellegű gazdasági tevékenységekhez fűződő széleskörű közérdeklőségének kialakulóban lévő elismerését "azokkal a rendőrhatalmi kategóriákkal, amelyek alapján a szerződési szabadságot korlátozó jogszabályokat fenntartották".²⁵⁸ Érvelésének nagy része tükrözte a *Blaisdellben* kifejtetteket, valamint Roberts *Nebbia-ügyben* kifejtett nézeteit; egy mélyen megosztott Bíróság főbírójaként meglehetősen óvatos véleményt alkotott, amely a jogi klasszicizmus építményét véste le. Amennyiben a helyi önkormányzati hatalommal szemben tiszteletteljes jogalkalmazói álláspontot képviselt, Hughes továbbra is a semlegesség klasszikus perspektívájából szemlélte a minimálbérre vonatkozó jogszabályok kérdését.²⁵⁹ Valójában Hughes azon megállapítása, miszerint a nők minimálbérének előírása nem jelentett törvénytelen osztályjogszabályozást, amely a munkáltatóikat²⁶⁰ terhelte, jelzi, hogy a frakciókkal szembeni klasszikus ellenszenv milyen mértékben hatotta át a gondolkodását, és milyen mértékben hatott a Bíróság többi tagjára, beleértve természetesen a különvéleményt megfogalmazókat is, akik minden minimálbérre vonatkozó törvényt önkényes és ésszerűtlen osztályjogszabályozásnak tekintettek.²⁶¹

Hughes ahelyett, hogy merész kijelentést tett volna arról, hogy a Bíróság hajlandó az Alkotmányt a változó gazdasági körülményekhez igazítani, inkább a precedensekre alapozta érvelését, ahogyan azt a *Blaisdell-ügyben* is tette. Így a főbíró megmutatta, hogy a nők maximális munkaidejét fenntartó korábbi ügyek²⁶², valamint azok, amelyek a tisztességtelen gazdasági verseny²⁶³ és a munkafeltételek összefüggésében a szerződési szabadság korlátozását támogatták, hogyan ássák ²⁶⁴alá a magánjogi szerződéses ügyekbe való kormányzati beavatkozás klasszikus ellenszenvét. Hughes a precedensek széleskörű felhasználása jól példázza historizáló megközelítését, amely az alkotmányértelmezés szokásjogi módszerét használta arra, hogy bemutassa a klasszikus gondolkodás korlátait egy olyan világban, amelyben a változó gazdasági körülmények megváltoztatták a magánvállalkozások és a közjó közötti kapcsolatot, valamint megcáfolta az absztrakt alkotmányosságot.

---

257 Lásd *id.* 398-400390,.

258 CUSHMAN, *Supra* note at 3,86.

259 Lásd *id.* 88.

260 Lásd *W. Coast Hotel Co.*, 300 U.S. at 396-99 (a nők bérének szabályozását a nők maximális munkaidejének szabályozásához hasonlítja, mint a nők kizsákmányolás elleni védelmének és a közjó előmozdításának eszköztét).

261 Lásd *id.* 406-11. o. (Sutherland, J., más véleményen).

262 Lásd *id.* at 394 (többségi vélemény) (*id.* Muller v. Oregon, 208 U.S. 412 (1908) (a nők munkaidejének szabályozása)); *id.* at (id397. Radice v. New York, U 264.S. (2921924) (ugyanez)).

263 Lásd *id.* 397-98. o. (idézi az O'Gorman & Young, Inc. kontra Hartford Fire Ins. Co., U 282.S. 251 (1931) (a biztosítási díjakra vonatkozó törvényt fenntartva); *Nebbia* kontra New York, 291 U.S. (5021934) (a kiskereskedelmi tejárakat szabályozó törvényt fenntartva)).

264 Lásd *id.* 392-94. o. (idézve a Chi., Burlington & Quincy R.R. Co. v. McGuire, 219 U.S. 549 (1909) (a munkakörülményekkel kapcsolatos törvényt fenntartva); Holden v.

Hardy, 169 U.S. (3661898) (a bányászok munkaidejét szabályozó törvényt vizsgálva)).

a munkáltatók és a munkavállalók alkupozíciójában feltételezett egyenlőség.

Hughes véleménye önmagában nem volt forradalmi, hanem a Bíróságnak a magánvállalkozások állami szabályozásának hagyományos őrzői felülvizsgálatától a pragmatikusabb, az alkotmányos alkalmazkodóképességet és az állami szabályozás iránti tiszteletet hangsúlyozó megközelítés felé vezető fejlődésének egyik kiemelkedő láncszemét képezi. Ebben a tekintetben Hughes véleményének felépítése hasonlított a Blaisdell-véleményéhez, mivel érvelését precedensek halmán keresztül vezette egy olyan következtetésig, amelynek logikája inkább magából a precedensből, mint a közjó vagy az alkotmányértelmezés újszerű koncepciójából ered.

Hughes véleményének crescendója az a kapcsolat volt, amelyet a nem megfelelő vagy tisztességtelen bérek és a nők jóléte között állított fel, egy olyan kapcsolat, amelyet Hughes a magánszerződésekhez fűződő közérdek bizonyítása érdekében erőltetett (hasonlóan ahhoz, amit Roberts a *Nebbia-ügyben* tett a tisztességtelen versenyre és a közjólétre vonatkozó pontjával).²⁶⁵ Hughes azt is állította, hogy az alkalmazottakat alulfizető munkaadók sértik a közérdeket. A megfelelő bérek kifizetésének megtagadása nemcsak a tárgyalási folyamatban rejlő egyenlőtlenséget tárta fel, egy olyan egyenlőtlenséget, amelyet a változó gazdasági feltételek súlyosbítottak, amelyek aláásták a Loch-ner-korszak széles körű, a depresszió előtti gazdasági jólétét, hanem a kizsákmányolás káros formáját is jelentette, mivel a "közösség ... valójában szubvenciót [nyújtott] a lelkiismeretlen munkáltatóknak".²⁶⁶ Olyan bérek hiányában, amelyekből saját magukat el tudták volna tartani, egyes munkavállalóknak állami segílyt kellett igénybe venniük, hogy szűkös jövedelmüket növeljék. Hughes számára ez a szerződési szabadsággal kapcsolatos klasszikus feltevések hibáját jelentette. A néhány magánmunkáltatónak a közjóléttel szembeni önző semmibevételére vonatkozó megfigyelése tehát a pragmatikus és ravasz főbíró kísérletét jelezte, hogy következtetését a politikai frakciókkal szembeni klasszikus ellenszenv logikájára alapozza. Hughes érvelése szerint a nőkre vonatkozó minimálbér-szabályozás valójában a köz javát szolgálná, és nem fosztaná meg a magánvállalkozásokat gazdasági szabadságuktól.²⁶⁷

Lényegében tehát Hughesnak a *Blaisdell* és a *West Coast Hotel* ügyekben a megváltozott körülményekre való hivatkozása a Bíróságnak az állami szabályozó hatósággal szembeni tiszteletének igazolására talán nem volt olyan radikális eltérés a jogi klasszicizmustól, mint ahogy azt a tudósok és még a Bíróság más véleményen lévő tagjai is általában érzékelik. Hughes a common law terminusokban magyarázta meg, hogy a Bíróság miért nem alkalmazhatja többé a klasszikus jogi gondolkodásra jellemző merev és formalista alkotmányértelmezést. Ezekben az ügyekben, valamint az olyan kereskedelmi záradékkal kapcsolatos döntésekben, mint a *Jones & Laughlin*²⁶⁸ és a *Darby*,²⁶⁹ amelyek részletes tárgyalása meghaladja e cikk kereteit, a Hughes-féle

265 *Lásd id.* 398-99.

266 *Id.* 399.

267 *Lásd id.* 391-92., 398-400. pont.

268 NLRB kontra *Jones & Laughlin Steel Corp.* (*Labor Board Cases*), U 301.S. (11937) (Hughes, C.J.).

269 Egyesült Államok kontra *Darby*, USA (3121001941) (Stone, J.).

A Bíróság indokolta a Lochner-féle bírósági felülvizsgálattól való eltérését, valamint a formalizmusra és a mechanikus joggyakorlatra helyezett hangsúlyt. Fontos, hogy Hughes maga is hagyományos kifejezésekkel fogalmazta meg ezt a jogtudományi változást, elzárkózva a jogi klasszicizmus köz- és magánszféra kettősségétől és - különösen - az osztályjogszabályoktól való idegenkedésétől.²⁷⁰ Lényegében Hughes a töréspontig feszítette a klasszikus jogi alapelveket, és ezzel előkészítette az átmenetet ahhoz, ami végül a klasszikus jogi hagyománytól való formális elszakadást jelentette. Ebben rejlenek a *Blaisdell*, a *West Coast Hotel* és a Hughes-bíróság más kulcsfontosságú gazdasági szabadságjogokkal kapcsolatos döntései, valamint a kereskedelmi záradékkal kapcsolatos alapvető döntések evolúciós aspektusai. A Hughes-bíróság óvatos és időnként aprólékos módszertana historizáló volt a precedensekre helyezett hangsúlyt és az alkotmányos változások fokozatos megközelítését illetően. A változás nem lineáris mintázata és fokozatos tempója továbbá a jogi klasszicizmus és a New Deal alkotmányosságának kölcsönhatását mutatja.

C. A jogi klasszicizmus fennmaradásának okai

Annak megértéséhez, hogy a jogi klasszicizmus hogyan segítette a Bíróság gazdasági szabadsággal kapcsolatos joggyakorlatának átalakulását, meg kell vizsgálni a Bíróság 1930-as évekbeli fennmaradásának okait. Az olyan jogi klasszicisták, mint Thomas Cooley és Christopher Columbus Langdell által képzett ~~írók~~ ^{írók}, akik a Legfelsőbb Bíróság előtt érveltek, és maguk a bírák is nehezen tudtak volna teljesen lemondani az alkotmányjog és a bírói funkció klasszikus felfogásáról,²⁷¹ különösen a *stare decisis* kiemelkedő szerepét tekintve az alkotmánybíráskodásban. Ráadásul a Lochner-korszak nagy részében rengeteg munkahely létezett, és a bérek folyamatosan emelkedtek,²⁷² ami ellenkezik az olyan klasszikus tanok megkérdőjelezésével, mint a szerződési szabadság és annak előfeltétele, hogy az alkufolyamatban az egyenlőséget kell biztosítani.

A jogi osztályozás fennmaradásának legjelentősebb oka azonban az 1930-as években a Legfelsőbb Bíróságon belül a progresszívebb, a középen álló és a konzervatív szárnyhoz tartozó jogászok közötti megosztottság volt. Ez a belső megosztottság a Bíróságon belül

270 Ezzel szemben Sutherland bíró különvéleménye a *West Coast Hotel Co. ügyben a Blaisdell-ügyben megfogalmazott* különvéleményét, valamint az Adkins-véleményének logikáját idézte. Sutherland elutasította az élő alkotmány előfeltevéését és azt az elképzelést, hogy a változó gazdasági körülmények az alkotmányos korlátozások rugalmas és pragmatikus alkalmazását indokolják. *Lásd W. Coast Hotel Co.*, 300 U.S., 402-03. o. (Sutherland, J., különvéleményt nyilvánított). Sutherland óvakodott attól, hogy a Bíróság tiszteletben tartsa az állami gazdasági szabályozást, és emlékeztette testvéreit arra az alkotmányos kötelességükre, hogy értelmezzék a törvényt, és ne alkossák azt. *Id.* 403-05. o. Széleskörűen értelmezve a negyedik módosítás Due Process Clause-ját, hogy megvédje a szerződéses szabadságot a törvénytelen osztályjogszabályokkal szemben, *id.* 406-13. o., Sutherland nem volt hajlandó bármilyen alapot átengedni Hughesnak, még akkor sem, amikor a Bíróság jelezte, hogy jóváhagyja a Nebbia-elméletet és a gazdasági szabadsággal kapcsolatos joggyakorlatában bekövetkezett jelentős változást.

271 *Lásd CUSHMAN*, *Supra* note 3, 216. o.; *lásd még WHITE*, *Supra* note 5, 174-75, 180, 183. o. (Langdell pedagógiai megközelítésének hatását tárgyalva); *WIECKE*, *Supra* note 6, 4-5, 80-81, 80-94, 101, 104-05. o. (Langdell hatását tárgyalva); *Olken*, *Supra* note 34, o. (Cooley Sutherland bíróra gyakorolt hatását 663tárgyalva).

272 *Lásd CUSHMAN*, *fenti* jegyzet, lásd:3, *CUSHMAN*, *fenti* jegyzet. 116.

nehezíti az egyértelmű és következetes többség kialakulását. Az ügyek közötti szűk ténybeli különbségek befolyásolták a Bíróság előtti érvelést, és olyan kontextust biztosítottak, amelyben egyetlen szavazat eldönthetett egy ügyet. Valójában az évtized gyakorlatilag minden jelentős gazdasági szabadsággal kapcsolatos ügyét egyetlen szavazat többsége döntötte el.

A pragmatikus Hughes főbíró nem volt ideológus, inkább mérsékelt volt Brandeishez, Cardozohoz vagy Stone-hoz képest, akik a Bíróság progresszívebb szegmensét alkották, és arra ösztönözték a Bíróságot, hogy az alkotmányt a változó gazdasági körülményekhez igazítsa. Roberts, Hughes-hoz hasonlóan, a Bíróság ideológiai közepén helyezkedett el, és még Hughes-nál is óvatosabban és szerényebben közelítette meg az alkotmányos változásokat. Aztán ott volt a négy lovas: Sutherland, McReynolds, Butler és Van Devanter, a jogi klasszicizmus merev hívei, akik egy olyan konzervatív bírói hagyomány őrzőinek tekintették magukat, amely az Alkotmányt negatív korlátok halmazának tekintette, hogy megóvja az egyéni szabadságot a politikai frakciók és a demokratikus többségek szeszélyeitől. A gazdasági magánügyek fokozott állami szabályozásának következetes ellenzése és a kialakulóban lévő élő alkotmányelmélet lelkes kritikája gyakorlatilag lehetetlenné tette, hogy a Hughes Bíróság egyértelműen szakítson az alkotmánybíráskodás klasszikus modelljével. Valójában csak akkor tudta a Bíróság egyértelműbben elutasítani a jogi klasszicizmus előfeltevéseit a gazdasági szabadság joggyakorlatában, amikor számuk a dekrétum végére megfogyatkozott.

D. Taft és Sutherland ironikus hozzájárulása

Érdekes azonban, hogy az 1920-as években a Bíróságon a leghívebb jogi klasszicisták közül néhányan ironikus módon hozzájárultak az 1930-as évek végére bekövetkezett kiegyenlített jogtudományi elmozduláshoz. Például Taft főbíró utasítására a Kongresszus elfogadta az igazságügyi törvényt, amely 1925. megszüntette a Legfelsőbb Bírósághoz való fellebbezést. Mivel Taftot aggasztotta a Bíróság hosszadalmas ügyhátraléka, Van Devanterrel, Sutherlanddel és McReynoldsszal együtt szorosan együttműködve a Kongresszussal olyan jogszabályok kidolgozásában, amelyek korlátozták a fellebbezők hozzáférését a Bírósághoz, és a certiorari-t tették a bírósági felülvizsgálat fő eszközévé. Ezáltal a Bíróság nagyobb diszkrecionális ellenőrzést kapott a fellebbezteli ügyek száma felett, és néhány éven belül jelentősen csökkentette az általa tárgyalt ügyek számát.²⁷³ Nem világos azonban, hogy Taft felismerte-e ennek a törvénynek a nem szándékolt következményeit. Azzal ugyanis, hogy a Bíróság ügyterhét kezelhetőbbé tette, a bíróság nagyobb lehetőséget biztosított arra is, hogy mélyebben elmélyedjenek az ügyek témáiban, és különösen azok politikájában, ami látszólag ellentétes a mechanikus joggyakorlat klasszikus koncepciójával. Ahelyett, hogy egyszerűen csak a precedenseket alkalmazták volna a tényekre, ami a klasszikus bíráskodás jellemzője volt, a bírák 1925 után belefeledkezhetnek az ügyek által felvetett alkotmányos politika értékelésének ellentmondásosabb feladatába. Valóban, néhány véleményt olvasva

²⁷³ *Lásd:* Proceedings in Memory of Mr. Justice Van Devanter, U 316.S. v, xii-xiv (1942) (a bírói törvényt és 1925 annak hatásait tárgyalja).

Brandeis, Hughes, Roberts, sőt Sutherland 1930-as évekbeli elemzéseiben a közgazdasági szabályozás, a bírósági felülvizsgálat és az alkotmányértelmezés kérdései jelentős mértékben politikai jellegűek.

A másik ironia az, hogy maga Sutherland, akit gyakran az alkotmányos adaptivitás ellenzőjének tartanak - legalábbis éles hangvételű különvéleményei alapján -, az 1920-as években felvetette az alkotmánynak a változó gazdasági körülményekhez való igazításának koncepcióját. A *Village of Euclid kontra Ambler Realty Co.*²⁷⁴Sutherland a megosztott bíróság véleményében, amely a helyi rendőrségi hatáskörök ésszerű gyakorlásaként hagyta jóvá a területrendezési rendeletet,²⁷⁵kifejtette, hogy "míg az alkotmányos garanciák jelentése soha nem változik, addig az alkalmazási körüknek ki kell terjednie vagy össze kell szűkülnie, hogy megfeleljen az új és új kihívásoknak".

különböző körülmények között."²⁷⁶ Bár Sutherland nem utalt arra, hogy az alkotmányos rendelkezések jelentése az idő múlásával változik - ezt az álláspontot a *Blaisdell*²⁷⁷ és a *West Coast Hotel Co.* disszenzusában²⁷⁸ elutasította -, elismerte, hogy "nem a *jelentés*, hanem az alkotmányos elvek *alkalmazásának rugalmasságára*" van szükség.

ciples."²⁷⁹ A lakóingatlanok használatának korlátozását szorgalmazó területrendezési szakértőkkel szembeni tisztelete szintén ellentétben állt a gazdasági szabályozás más formáihoz való hozzáállásával.²⁸⁰ Míg Sutherland gyakran jellemezte a magángazdasági tevékenység szabályozására irányuló kormányzati erőfeszítéseket illegitim osztályjogszabályokként,²⁸¹ addig ravaszul érzékelt, hogy az *euklideszi* területrendezési szabályozás a köz számára előnyös módon növelte a magántulajdon értékét.²⁸² Egy évvel később a Bíróság Roberts és Hughes véleményében erre a témára hivatkozott a gazdasági magánügyek állami szabályozásával kapcsolatos ügyekben.

274272 USA (1926)365.

275 *Lásd id.* 390,397.

276 *Id.* 387.

277 Home Bldg. & Loan Ass'n v. Blaisdell, U 290.S. 451-52398,449,, (465,1934483) (Sutherland, J., más véleményen).

278 W. Coast Hotel Co. v. Parrish, U300.S. 401-04379, (1937) (Sutherland, J., más véleményen).

279 *Euclid*, U 272.S. at 387.

280 *Lásd id.* 394-97. o.

281 *Lásd* Olken, *Supra* note at 6,35,59,61,88.

282 *Lásd Euclid*, U272.S., 394-96. o. Sutherland kezdetben úgy vélte, hogy a rendelet alkotmányellenes, de az ügy újratárgyalása után meggondolta magát. *Lásd* Alfred McCormack, *A Law Clerk's Recollections*, 46 COLUM. L. REV. 710, 712 (1946) (elmagyarázza, hogyan győzte meg Stone bírót, hogy beleegyezzen az újratárgyalás engedélyezésébe); *lásd még* Gorieb v. Fox, 274 U.S. 603, 608-10 (1927) (Sutherland, J.) (a változó gazdasági körülményekre hivatkozva fenntartott egy vir- giniai területrendezési rendeletet); Zahn v. Bd. of Pub. Works, 274 U.S. 325 (1927) (Sutherland, J.) (fenntartva Los Angeles kereskedelmi épületek lakóövezetben történő építésének tilalmát). *De lásd* Nectow v. City of Cambridge, 277 U.S. 183 (1928) (Sutherland, J.) (megállapítva, hogy egy olyan területrendezési rendelet, amely korlátozta a földtulajdonost abban, hogy ingatlanát ipari célokra használja, nem mozdította elő jelentősen a közjót).

E. Historizmus és alkotmányos változás

Az alkotmánybíráskodás alapvető konzervatív jellege magyarázhatja a jogi klasszicizmus fennmaradását és annak kölcsönhatását az élő alkotmány elméletével, amely az 1930-as évek végére a Hughes Bíróságon uralkodó normává vált. A "konzervatív" kifejezés ebben az összefüggésben nem egy politikai vagy jogi eredményre utal, hanem inkább az alkotmányos változások evolúciós és növekedési struktúrájára, a bírói precedensek szemszögéből nézve.²⁸³ A Hughes-bíróság bírái - köztük Brandeis, Cardozo és Stone - nem voltak túl radikálisak érdemi nézeteik, értékeik vagy módszertanuk tekintetében, de idővel a többség mégis a bírói felülvizsgálat egy olyan, engedékenyebb normája felé húzott, amely elismerte a magángazdasági ügyekben fennálló közérdeket. Bár a Négy Lovas talán következetesebben közelítette meg a közgazdasági szabályozás alkotmányos korlátainak értékelését, mint híresebb testvéreik, valamennyi bíró osztozott az intézményi legitimitás iránti mélységes aggodalomban, és megértette a precedens jelentőségét az alkotmányértelmezésben. Talán ez magyarázza, hogy Stone és Brandeis bírák még a különvéleményükben is miért támaszkodtak a precedensre, hogy bizonyítsák a Bíróság téves következtetéseit a köz- és a közvagyon megkülönböztetésével kapcsolatban, és fordítva, hogy Sutherland és McReynolds bírák miért használták szintén a precedenst logikájuk alátámasztására. Ebben a tekintetben a common law alkotmányértelmezés volt az a módszer, amellyel a bírák az alkotmányt értelmezték.²⁸⁴ Ez az értelmezési konstrukció, amelyet a precedensekre és a szokásokra helyezett hangsúly jellemez, akkor is, mint ma, a múlt és a jelen összeegyeztetésére²⁸⁵ törekedett a gazdasági magánügyek megengedhető állami szabályozásának paramétereit értékelve. A bírácnak a bírói felülvizsgálat természetével kapcsolatos nézeteltérései tükrözték az alkotmányjog demokratikus társadalomban betöltött szerepével kapcsolatos, régóta fennálló értelmezési változásokat. Valójában John Marshall a köztársaság korai éveiben az alkotmányos adaptivitás egy formáját alkalmazta,²⁸⁶ akárcsak Roger B. Taney²⁸⁷ és a Legfelsőbb Bíróság más bírái a későbbi évtizedekben. Sutherland ragaszkodása a szigorú konstruáláshoz az amerikai jogtudomány egy tartósan fennálló feszültségét is tükrözte. A New Deal-korszakban az a lenyűgöző, ahogyan ezek az érvek újra és újra felbukkannak.

283 Ebben a tekintetben a XIX. század végi és a XX. század eleji alkotmányos gondolkodás historizmusa rendkívül fontos. A historizmus a történelmi tudatosságra vagy érzékenységre utal, és a Lochner-korszak alkotmányos jogtudományának fontos aspektusa volt. A frakcióellenesség, a magánjogok iránti aggodalom és a köz- és magánszféra közötti szokásos megkülönböztetés a jogászok historizmusának fő összetevői voltak. *Lásd* Olken, *supra* note 6, 73-81. o.; Siegel, *supra* note 6, 1540-44. o. (a historizmus és a Lochner-korszak alkotmányos joggyakorlatának tárgyalása).

284 *Lásd* Olken, *Supra* note, 6,73-79. o. (Sutherland bíró historizmusának tárgyalása).

285 A modern common law alkotmányértelmezés kiváló tárgyalását lásd David A. Strauss, *Common Law Constitutional Interpretation*, 63 U. CHI. L. REV. 877 (1996).

286 *Lásd* Samuel R. Olken, *Chief Justice John Marshall and the Course of American Constitutional History*, 33. MARSHALL L. REV. 743, 763-67 (2000).

287 *Lásd pl.* Charles River Bridge kontra Warren Bridge, 36 U.S. (11 Pet.) 420 (1837) (a gazdasági versenyt elősegítő törvényi charta szigorú értelmezése).

szembenézett, és hogy a jogi klasszicizmusnak még hanyatlásában is sikerült befolyásolnia a jogtudományi váltás jellegét és ütemét.

Az amerikai alkotmánytörténetben a "forradalmak" sajátos jellemzője²⁸⁸ azt sugallja, hogy fokozatos jellegük lehetővé teszi az alkotmányértelmezés vagy -változás kialakulóban lévő elméletei és az általuk végül kiszorított elméletek közötti kölcsönhatást.²⁸⁹ Tekintettel a *stare decisis* kiemelkedő szerepére és az alkotmánybíráskodás *common law* módszerének elterjedtségére, az alkotmányos joggyakorlat változásai inkább evolúciós, mint forradalmi jellegűek. Ez minden bizonnyal igaz volt a Bíróság gazdasági szabadsággal kapcsolatos joggyakorlatában az 1930-as években bekövetkezett átalakulásra, amikor a megosztott Bíróság bírái nemcsak a megengedett állami gazdasági szabályozás paramétereivel, hanem alapvetően a bírósági felülvizsgálat természetével is megküzdöttek egy mélyreható társadalmi-gazdasági változásokkal teli időszakban. Talán Holmesnak a szokásjogra vonatkozó metaforája magyarázza meg²⁹⁰ legjobban azt, hogy a jogi klasszicizmus maradványai hogyan befolyásolták az alkotmányos változások módját és ütemét. Ahogy a kigyó levedli régi bőrét, miközben új bőrt vesz fel, úgy a Hughes Bíróság is levetette a nehéz, klasszikus bőrt a közgazdasági szabályozás könnyedebb, rugalmasabb megközelítése érdekében.

KÖVETKEZTETÉS

Az alkotmánytörténet egyik örökérvényű sibboletizmusa, hogy az apokalipszis négy lovasa, Sutherland, McReynolds, Van Devanter és Butler, valamint Taft főbíró az 1920-as években olyan állhatatosan ellenezte a Bíróságon a progresszívebb kollégáik, például Hughes, Stone, Brandeis és Cardozo által alkalmazott alkotmányos alkalmazkodást, hogy nem álltak meg a New Deal alkotmányos átalakításának megghiúsítása előtt. Sőt, a hagyományos narratíva szerint a Négy Lovas és klasszikusan konzervatív társaik olyannyira sikertelenek voltak vállalkozásukban, hogy az 1930-as évek végére a Bíróság alkotmányos progresszív szárnya teljesen legyőzte a klasszikus jogi gondolkodás közjogi befolyását. E történet csábító ereje ellenére, a struktúra

²⁸⁸ Lásd Arthur Bestor, *The American Civil War as a Constitutional Crisis*, AM69. HIST. REV. 327 (1964) (a polgárháborúhoz vezető tényezők összefolyásának magyarázata). A történelmi változások természetéről szóló érdekes értekezéshez lásd LEO TOLSTOY, *Second Epilogue to WAR AND PEACE* (Nathan Haskell Dole trans., Thomas Y. Crowell & Co. 1889) (1868) (arra utalva, hogy a történelmi változásokat nem pusztán egyes események vagy személyiségek, hanem a tényezők összefolyása eredményezi). Lásd általában THOMAS S. KUHN, *THE STRUCTURE OF SCIENTIFIC REVOLUTIONS* (4th ed. 2012) (az ideológiai forradalmak fokozatos jellegének tárgyalása).

²⁸⁹ Lásd Samuel R. Olken, *Historical Revisionism and Constitutional Change: A New Deal Court megértése*, VA88. L. REV. 265, 274-76 (2002) (a WHITE, *supra* note 5. felülvizsgálatával).

²⁹⁰ Lásd OLIVER WENDELL HOLMES, JR., *THE COMMON LAW* 36 (Little, Brown & Co. 1923) (1881). Holmes azt írta, hogy a jog "egyik végén örökké új elveket vesz át az élettől, a másik végén pedig mindig megtartja a történelemből származó régi elveket, amelyeket még nem szívott fel vagy nem vetett el". *Id.*

az 1930-as évek úgynevezett alkotmányos forradalmáról sokkal árnyaltabb és összetettebb képet tár fel, mivel a Hughes-bíróság klasszikus és progresszív jogászaik közötti kölcsönhatás azt mutatja, hogy a klasszikus jogi felfogás jóval az 1930-as évekig fennmaradt, és konfiguratív hatást gyakorolt az alkotmányos átalakulásra ebben az időszakban.